

Inhoud

IV *Informatie*

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2018/C 161/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	1
---------------	---	---

Hof van Justitie

2018/C 161/02	Besluit van het Hof van Justitie van 13 maart 2018 inzake de erkende feestdagen en de gerechtelijke vakanties	2
---------------	---	---

Gerecht

2018/C 161/03	Besluit van het Gerecht van 21 maart 2018 inzake de gerechtelijke vakanties	4
---------------	---	---

V *Bekendmakingen*

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2018/C 161/04	Gevoegde zaken C-52/16 en C-113/16: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 6 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Hongarije) — „SEGRO” Kft./Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16), Günther Horváth/Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16) (Prejudiciële verwijzing — Artikel 63 VWEU — Vrij verkeer van kapitaal — Vruchtgebruik op landbouwgrond — Nationale regeling die bepaalt dat in de toekomst enkel naaste familieleden van de eigenaar van de grond dergelijke rechten kunnen verwerven en die voorziet in de afschaffing, zonder vergoeding, van de rechten die eerder waren verworven door rechtspersonen of door natuurlijke personen die niet kunnen aantonen dat zij een naast familielid van die eigenaar zijn)	5
---------------	--	---

2018/C 161/05	Affaire C-127/16 P: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2018 — SNCF Mobilités, voorheen Société nationale des chemins de fer français (SNCF) / Europese Commissie, Franse Republiek, Mory SA, in liquidatie, Mory Team, in liquidatie (Hogere voorziening — Staatssteun — Steun die door de Franse Republiek ten gunste van Sernam ten uitvoer is gelegd — Herstructurerings- en herkapitalisatiesteun, garanties en kwijtschelding van schulden van Sernam door de SNCF — Besluit waarbij de steun onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard en de terugvordering ervan wordt gelast — Verkoop van de activa en bloc — Begrip „verkoop” — Verwarring tussen het voorwerp en de prijs van de verkoop van de activa en bloc — Open en transparante procedure — Criterium van de particuliere investeerder — Toepassing van dit criterium op een overdracht van activa en bloc — Compenserende maatregelen)	6
2018/C 161/06	Gevoegde zaken C-274/16, C-447/16 en C-448/16: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 7 maart 2018 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Düsseldorf en het Bundesgerichtshof — Duitsland) — fliightright GmbH / Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Roland Becker / Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Mohamed Barkan e.a. / Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16) [Prejudiciële verwijzing — Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht — Rechterlijke bevoegdheid in burgerlijke en handelszaken — Verordening (EG) nr. 44/2001 — Artikel 5, punt 1 — Verordening (EU) nr. 1215/2012 — Artikel 7, punt 1 — Begrip „verbintenissen uit overeenkomst” — Overeenkomst tot verstrekking van diensten — Rechtstreeks aansluitende vluchten uitgevoerd door verschillende luchtvaartmaatschappijen — Begrip „plaats van uitvoering” — Verordening (EG) nr. 261/2004 — Recht van de luchtreizigers op compensatie bij instapweigering en langdurige vertraging van vluchten — Vordering tot compensatie ingesteld tegen de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert, maar niet op het grondgebied van een lidstaat is gevestigd of waarmee de passagiers geen contractuele band hebben]	6
2018/C 161/07	Zaak C-284/16: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 6 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof — Duitsland) — Slowakische Republiek/Achmea BV (Prejudiciële verwijzing — In 1991 gesloten bilaterale investeringsovereenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Tsjechische en Slowaakse Federatieve Republiek die nog altijd van toepassing is tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Slowaakse Republiek — Bepaling op grond waarvan een investeerder van een overeenkomstsluitende partij zich in geval van een geschil met de andere overeenkomstsluitende partij tot een scheidsrecht kan wenden — Verenigbaarheid met de artikelen 18, 267 en 344 VWEU — Begrip „rechterlijke instantie” — Autonomie van het Unierecht)	7
2018/C 161/08	Zaak C-395/16: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 8 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Düsseldorf — Duitsland) — DOCERAM GmbH/CeramTec GmbH (Prejudiciële verwijzing — Intellectuele en industriële eigendom — Verordening (EG) nr. 6/2002 — Gemeenschapsmodel — Artikel 8, lid 1 — Uiterlijke kenmerken van een voortbrengsel die uitsluitend door de technische functie van dat voortbrengsel worden bepaald — Beoordelingscriteria — Bestaan van alternatieve modellen — Inaanmerkingneming van het standpunt van een, objectieve waarnemer)	8
2018/C 161/09	Zaak C-494/16: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale civile di Trapani — Italië) — Giuseppa Santoro / Comune di Valderice, Presidenza del Consiglio dei Ministri (Prejudiciële verwijzing — Sociale politiek — Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd — Met een werkgever uit de publieke sector gesloten overeenkomsten — Maatregelen ter bestraffing van misbruik van overeenkomsten voor bepaalde tijd — Gelijkwaardigheidsbeginsel en doeltreffendheidsbeginsel)	9
2018/C 161/10	Zaak C-560/16: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Nejvyšší soud České republiky — Tsjechische Republiek) — E.ON Czech Holding AG / Michael Dédouch, Petr Streitberg, Pavel Suda (Prejudiciële verwijzing — Verordening (EG) nr. 44/2001 — Rechterlijke bevoegdheid in burgerlijke en handelszaken — Exclusieve bevoegdheden — Artikel 22, punt 2 — Geldigheid van de besluiten van organen van vennootschappen of rechtspersonen met plaats van vestiging in een lidstaat — Exclusieve bevoegdheid van de gerechten van die lidstaat — Besluit van de algemene vergadering van een vennootschap tot gedwongen overdracht van de aandelen van de minderheidsaandeelhouders van die vennootschap aan de meerderheidsaandeelhouder van diezelfde vennootschap en tot vaststelling van het bedrag van de vergoeding die door deze meerderheidsaandeelhouder aan hen moet worden betaald — Gerechtelijke procedure voor toetsing van de billijkheid van die vergoeding)	9

2018/C 161/11	Zaak C-579/16 P: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 6 maart 2018 — Europese Commissie/FIH Holding A/S en FIH Erhvervsbank A/S (Hogere voorziening — Staatssteun — Begrip „steunmaatregel” — Begrip „economisch voordeel” — Beginsel van de particuliere marktdeelnemer in een markteconomie — Voorwaarden voor toepasselijkheid en toepassing — Financiële crisis — Achtereenvolgende reddingsoperaties bij een bank — Al dan niet in aanmerking nemen bij de beoordeling van de tweede reddingsoperatie van de risico’s die voortvloeien uit de verplichtingen die de lidstaat is aangegaan bij de eerste reddingsoperatie)	10
2018/C 161/12	Zaak C-651/16: Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Augstākā tiesa — Letland) — DW/ Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (Prejudiciële verwijzing — Sociale zekerheid — Moederschapsuitkering — Berekening van het bedrag op basis van het inkomen van de verzekerde over een referentieperiode van twaalf maanden — Persoon die in die periode heeft gewerkt bij een instelling van de Europese Unie — Nationale regeling die bepaalt dat het betrokken bedrag wordt vastgesteld op 70 % van het gemiddelde socialeverzekeringsloon — Beperking van het vrije verkeer van werknemers — Beginsel van loyale samenwerking)	11
2018/C 161/13	Zaak C-31/17: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d’État — Frankrijk) — Cristal Union, rechtsopvolgster van Sucrerie de Toury SA/ Ministre de l’Économie et des Finances (Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 2003/96/EG — Belasting van energieproducten en elektriciteit — Artikel 14, lid 1, onder a) — Energieproducten ten behoeve van het opwekken van elektriciteit — Verplichting tot vrijstelling — Artikel 15, lid 1, onder c) — Energieproducten ten behoeve van warmte-krachtkoppeling — Mogelijkheid tot belastingvrijstelling of belastingverlaging — Aardgas bestemd voor warmtekrachtkoppeling)	11
2018/C 161/14	Zaak C-64/17: Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 8 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal da Relação do Porto — Portugal) — Saey Home & Garden NV/ Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA [Prejudiciële verwijzing — Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken — Rechterlijke bevoegdheid en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken — Verordening (EU) nr. 1215/2012 — Artikel 25 — Bestaan van een forumkeuzebeding — Mondelinge overeenkomst zonder schriftelijke bevestiging — Beding in de algemene verkoopvoorwaarden vermeld op facturen — Artikel 7, punt 1, onder b) — Distributieovereenkomst tussen in twee verschillende lidstaten gevestigde vennootschappen betreffende de markt van een derde lidstaat — Artikel 7, punt 1, onder b), tweede streepje — Bepaling van het bevoegde gerecht — Plaats van uitvoering van de kenmerkende verbintenis van een dergelijke overeenkomst]	12
2018/C 161/15	Zaak C-159/17: Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Constanța — Roemenië) — Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius/ Ministerul Finanțelor Publice — A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — A.J.F.P. Constanța — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța [Prejudiciële verwijzing — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Richtlijn 2006/112/EG — Intrekking van de btw-identificatie — Verplichting om de btw te betalen die is geïnd in het tijdvak waarin het btw-identificatienummer is ingetrokken — Niet-erkenning van het recht op aftrek van btw over de in dat tijdvak verrichte aankopen]	13
2018/C 161/16	Zaak C-642/17 P: Hogere voorziening ingesteld op 15 november 2017 door Arrigoni SpA tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 22 september 2017 in zaak T-456/16, Arrigoni/EUIPO — Arrigoni Battista (Arrigoni Valtaleggio)	14
2018/C 161/17	Zaak C-67/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 30 januari 2018 door Dominique Bilde tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 29 november 2017 in zaak T-633/16, Bilde/ Parlement	14
2018/C 161/18	Zaak C-70/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 2 februari 2018 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen A e.a.	16

2018/C 161/19	Zaak C-72/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona (Spanje) op 5 februari 2018 — Daniel Ustariz Aróstegui / Departamento de Educación del Gobierno de Navarra	17
2018/C 161/20	Zaak C-84/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 6 februari 2018 door Sophie Montel tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 29 november 2017 in zaak T-634/16, Montel / Parlement	17
2018/C 161/21	Zaak C-86/18: Beroep ingesteld op 7 februari 2018 — Europese Commissie / Groothertogdom Luxemburg	19
2018/C 161/22	Zaak C-87/18: Beroep ingesteld op 7 februari 2018 — Europese Commissie / Groothertogdom Luxemburg	20
2018/C 161/23	Zaak C-88/18: Beroep ingesteld op 7 februari 2018 — Europese Commissie / Groothertogdom Luxemburg	20
2018/C 161/24	Zaak C-95/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 9 februari 2018 — Sociale Verzekeringsbank, andere partijen: F. van den Berg en H.D. Giesen	21
2018/C 161/25	Zaak C-96/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 9 februari 2018 — Sociale Verzekeringsbank, andere partij: C.E. Franzen	22
2018/C 161/26	Zaak C-100/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 12 februari 2018 — Línea Directa Aseguradora, S.A./Segurcaixa, Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros	23
2018/C 161/27	Zaak C-103/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid (Spanje) op 13 februari 2018 — Domingo Sánchez Ruiz / Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)	23
2018/C 161/28	Zaak C-105/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado	25
2018/C 161/29	Zaak C-106/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Energía de Galicia (Engasa) S.A. / Administración General del Estado	26
2018/C 161/30	Zaak C-107/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Duerocanto S.L. / Administración General del Estado	27
2018/C 161/31	Zaak C-108/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U. / Administración General del Estado	28
2018/C 161/32	Zaak C-109/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica / Administración General del Estado	29
2018/C 161/33	Zaak C-110/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — José Manuel Burgos Pérez en María del Amor Guinea Bueno / Administración General del Estado	30

2018/C 161/34	Zaak C-111/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Endesa Generación S.A. / Administración General del Estado	30
2018/C 161/35	Zaak C-112/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA) / Administración General del Estado	31
2018/C 161/36	Zaak C-113/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Parc del Segre S.A. e.a. / Administración General del Estado	32
2018/C 161/37	Zaak C-117/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 14 februari 2018 door PGNiG Supply & Trading GmbH tegen de beschikking van het Gerecht (Eerste kamer) van 14 december 2017 in zaak T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH/Europese Commissie	33
2018/C 161/38	Zaak C-119/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Audiencia Nacional (Spanje) op 13 februari 2018 — Telefónica Móviles España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	34
2018/C 161/39	Zaak C-120/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Nacional (Spanje) op 13 februari 2018 — Orange España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	35
2018/C 161/40	Zaak C-121/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Nacional (Spanje) op 14 februari 2018 — Vodafone España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)	36
2018/C 161/41	Zaak C-123/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 13 december 2017 door HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 15 februari 2018 in zaak T-692/15, HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH / Raad van de Europese Unie	37
2018/C 161/42	Zaak C-132/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 15 februari 2018 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 5 december 2017 in zaak T-728/16, Tuerck / Commissie	38
2018/C 161/43	Zaak C-142/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Hof van beroep Brussel (België) op 23 februari 2018 — Skype Communications Sàrl / Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie (BIPT)	39
2018/C 161/44	Zaak C-145/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État (Frankrijk) op 23 februari 2018 — Regards Photographiques SARL / Ministre de l'Action et des Comptes publics .	40
2018/C 161/45	Zaak C-149/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal da Relação de Lisboa (Portugal) op 26 februari 2018 — Agostinho da Silva Martins / Dekra Claims Services Portugal SA	41
2018/C 161/46	Zaak C-152/18 P: Hogere voorziening, ingesteld op 23 februari 2018 door Crédit mutuel Arkéa tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer — uitgebreid) van 13 december 2017 in zaak T-712/15, Crédit mutuel Arkéa / Europese Centrale Bank	41
2018/C 161/47	Zaak C-153/18 P: Hogere voorziening, ingesteld op 23 februari 2018 door Crédit mutuel Arkéa tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer — uitgebreid) van 13 december 2017 in zaak T-52/16, Crédit mutuel Arkéa / Europese Centrale Bank	42

2018/C 161/48	Zaak C-202/18: Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Ilmārs Rimšēvičs / Republiek Letland	43
2018/C 161/49	Zaak C-238/18: Beroep ingesteld op 3 april 2018 — Europese Centrale Bank / Republiek Letland . .	44
Gerecht		
2018/C 161/50	Zaak T-540/15: Arrest van het Gerecht van 22 maart 2018 — De Capitani/Parlement [„Toegang tot documenten — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Documenten betreffende een lopende wetgevingsprocedure — Trialogen — Tabellen met vier kolommen betreffende het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad over Europol en tot intrekking van de besluiten 2009/371/JBZ en 2005/681/JBZ — Gedeeltelijke weigering van toegang — Beroep tot nietigverklaring — Procesbelang — Ontvankelijkheid — Artikel 4, lid 3, eerste alinea, van verordening nr. 1049/2001 — Exceptie verband houdende met de bescherming van het besluitvormingsproces — Ontbreken van een algemeen vermoeden van weigering van toegang tot de tabellen met vier kolommen die in het kader van de trialogen zijn opgesteld”]	46
2018/C 161/51	Zaak T-242/16: Arrest van het Gerecht van 22 maart 2018 — Stavvytski / Raad („Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid — Restrictieve maatregelen met betrekking tot de situatie in Oekraïne — Bevriezing van fondsen — Lijst van personen, entiteiten en lichamen waarop de bevriezing van tegoeden en economische middelen van toepassing is — Handhaving van verzoekers naam op de lijst — Motiveringsplicht — Exceptie van onwettigheid — Evenredigheid — Rechtsgrondslag — Kennelijk onjuiste beoordeling”)	47
2018/C 161/52	Zaak T-442/16: Arrest van het Gerecht van 20 maart 2018 — Šroubárna Ždánice / Raad [„Verzoek om terugbetaling van antidumpingrechten — Invoer van bepaalde soorten ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen van oorsprong uit China of verzonden vanuit Maleisië — Verordening (EG) nr. 91/2009 en uitvoeringsverordening (EU) nr. 723/2011 — Bevoegdheid van de nationale rechter — Onbevoegdheid van het Gerecht”]	47
2018/C 161/53	Zaak T-579/16: Arrest van het Gerecht van 22 maart 2018 — HJ / EMA („Openbare dienst — Tijdelijk functionarissen — Niet-verlenging van een overeenkomst voor bepaalde tijd — Artikel 8, eerste alinea, RAP — Herkwalificatie van een overeenkomst voor bepaalde tijd als overeenkomst voor onbepaalde tijd — Kennelijk onjuiste beoordeling — Zorgplicht — Motiveringsplicht — Recht om te worden gehoord — Beoordelingsrapport — Motiveringsplicht — Kennelijk onjuiste beoordeling”)	48
2018/C 161/54	Zaak T-734/16: Arrest van het Gerecht van 20 maart 2018 — Argyraki / Commissie („Openbare dienst — Ambtenaren — Pensioenen — Berekening van dienstjaren — Inaanmerkingneming van dienstperioden in de hoedanigheid van hulpfunctionaris — Voorwaarden — Rechtsgrondslag”)	49
2018/C 161/55	Zaak T-60/17: Arrest van het Gerecht van 22 maart 2018 — Safe Skies/EUIPO — Travel Sentry (TSA LOCK) [„Uniemerkt — Nietigheidsprocedure — Uniewoordmerk TSA LOCK — Absolute weigeringsgronden — Onderscheidend vermogen — Geen beschrijvend karakter — Artikel 7, lid 1, onder b), c) en g), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder b), c) en g), van verordening (EU) 2017/1001]”]	50
2018/C 161/56	Zaak T-272/17: Arrest van het Gerecht van 20 maart 2018 — Webgarden/EUIPO (Dating Bracelet) [„Uniemerkt — Aanvraag voor Uniebeeldmerk Dating Bracelet — Absolute weigeringsgrond — Beschrijvend karakter — Artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EU) 2017/1001] — Eerdere praktijk van het EUIPO — Gelijke behandeling — Rechtszekerheid”]	50
2018/C 161/57	Zaak T-246/16: Beschikking van het Gerecht van 9 maart 2018 — Aurora Group Danmark/EUIPO — Retail Distribution (PANZER) („Uniemerkt — Nietigheidsprocedure — Intrekking van de vordering tot nietigverklaring — Afdoening zonder beslissing”)	51

2018/C 161/58	Zaak T-567/17: Beschikking van het Gerecht van 13 maart 2018 — Disney Enterprises/EUIPO — Di Molfetta (DISNEY FROZEN) („Uniemark — Oppositieprocedure — Intrekking van de inschrijvingsaanvraag — Afdoening zonder beslissing”)	51
2018/C 161/59	Zaak T-46/18: Beschikking van het Gerecht van 8 maart 2018 — Comune di Milano / Raad („Onbevoegdverklaring”)	52
2018/C 161/60	Zaak T-109/18: Beroep ingesteld op 22 februari 2018 — VI / Commissie	53
2018/C 161/61	Zaak T-115/18: Beroep ingesteld op 26 februari 2018 — Tomasz KawałkoTrofeum/EUIPO — Ferrero (KINDERPRAMS)	54
2018/C 161/62	Zaak T-129/18: Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — HMV (Brands)/EUIPO — Our Price Records (OUR PRICE)	54
2018/C 161/63	Zaak T-140/18: Beroep ingesteld op 28 februari 2018 — LMP Lichttechnik Vertriebs/ EUIPO (LITECRAFT)	55
2018/C 161/64	Zaak T-143/18: Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — Société générale / ECB	56
2018/C 161/65	Zaak T-144/18: Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — Crédit Agricole e.a. / ECB	57
2018/C 161/66	Zaak T-145/18: Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — Confédération nationale du Crédit mutuel e.a. / ECB	57
2018/C 161/67	Zaak T-146/18: Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — BPCE e.a. / ECB	58
2018/C 161/68	Zaak T-149/18: Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — Arkéa Direct Bank e.a. / ECB	58
2018/C 161/69	Zaak T-150/18: Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — BNP Paribas / ECB	59
2018/C 161/70	Zaak T-156/18: Beroep ingesteld op 26 februari 2018 — Legutko en Poręba / Parlement	59
2018/C 161/71	Zaak T-163/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Amisi Kumba / Raad	60
2018/C 161/72	Zaak T-164/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kampete / Raad	61
2018/C 161/73	Zaak T-165/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kahimbi Kasagwe / Raad	61
2018/C 161/74	Zaak T-166/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Ilunga Luyoyo / Raad	62
2018/C 161/75	Zaak T-167/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kanyama / Raad	63
2018/C 161/76	Zaak T-168/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Numbi / Raad	63
2018/C 161/77	Zaak T-169/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kibelisa Ngambasai / Raad	64
2018/C 161/78	Zaak T-170/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kande Mupompa / Raad	64
2018/C 161/79	Zaak T-171/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Boshab / Raad	65
2018/C 161/80	Zaak T-172/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Akili Mundos / Raad	65

2018/C 161/81	Zaak T-173/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Ramazani Shadary / Raad	66
2018/C 161/82	Zaak T-174/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Mutondo / Raad	67
2018/C 161/83	Zaak T-175/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Ruhorimbere / Raad	67
2018/C 161/84	Zaak T-176/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Mende Omalanga / Raad	68
2018/C 161/85	Zaak T-177/18: Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kazembe Musonda / Raad	68
2018/C 161/86	Zaak T-180/18: Beroep ingesteld op 12 maart 2018 — VJ/ EDEO	69
2018/C 161/87	Zaak T-181/18: Beroep ingesteld op 9 maart 2018 — Multifit Tiernahrungs/EUIPO (TAKE CARE) .	70
2018/C 161/88	Zaak T-185/15: Beroep ingesteld op 14 maart 2018 — Lucchini / Commissie	70
2018/C 161/89	Zaak T-191/18: Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Rietze/EUIPO — Volkswagen (Motorvoertuigen)	71
2018/C 161/90	Zaak T-192/18: Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Rietze/EUIPO — Volkswagen (Motorvoertuigen)	72

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN
INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2018/C 161/01)

Laatste publicatie

PB C 152 van 30.4.2018

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 142 van 23.4.2018

PB C 134 van 16.4.2018

PB C 123 van 9.4.2018

PB C 112 van 26.3.2018

PB C 104 van 19.3.2018

PB C 94 van 12.3.2018

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

HOF VAN JUSTITIE

BESLUIT VAN HET HOF VAN JUSTITIE

van 13 maart 2018

inzake de erkende feestdagen en de gerechtelijke vakanties

(2018/C 161/02)

HET HOF

gezien artikel 24, leden 2, 4 en 6, van het Reglement voor de procesvoering,

overwegende dat ingevolge deze bepaling de lijst van erkende feestdagen en de data van de gerechtelijke vakanties moeten worden vastgesteld,

STELT HET VOLGENDE BESLUIT VAST:

Artikel 1

De lijst van erkende feestdagen in de zin van artikel 24, leden 4 en 6, van het Reglement voor de procesvoering wordt vastgesteld als volgt:

- nieuwjaarsdag,
- paasmaandag,
- 1 mei,
- Hemelvaart,
- pinkstermaandag,
- 23 juni,
- 15 augustus,
- 1 november,
- 25 december,
- 26 december.

Artikel 2

Voor de periode van 1 november 2018 tot 31 oktober 2019 worden de data van de gerechtelijke vakanties in de zin van artikel 24, leden 2 en 6, van het Reglement voor de procesvoering vastgesteld als volgt:

- Kerstmis 2018: van maandag 17 december 2018 tot en met zondag 6 januari 2019,
- Pasen 2019: van maandag 15 april 2019 tot en met zondag 28 april 2019,

— zomer 2019: van dinsdag 16 juli 2019 tot en met zaterdag 31 augustus 2019.

Artikel 3

Dit besluit treedt in werking op de dag van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Gedaan te Luxemburg, 13 maart 2018.

De griffier

A. CALOT ESCOBAR

De President

K. LENAERTS

GERECHT

BESLUIT VAN HET GERECHT
van 21 maart 2018
inzake de gerechtelijke vakanties
(2018/C 161/03)

HET GERECHT

Gezien artikel 41, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering,

STELT HET VOLGENDE BESLUIT VAST:

Artikel 1

Voor het gerechtelijk jaar dat ingaat op 1 september 2018, worden de data van de gerechtelijke vakanties in de zin van artikel 41, leden 2 en 6, van het Reglement voor de procesvoering vastgesteld als volgt:

- Kerstmis 2018: van maandag 17 december 2018 tot en met zondag 6 januari 2019;
- Pasen 2019: van maandag 15 april 2019 tot en met zondag 28 april 2019;
- zomer 2019: van dinsdag 16 juli 2019 tot en met zaterdag 31 augustus 2019.

Artikel 2

Dit besluit treedt in werking op de dag van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Gedaan te Luxemburg, 21 maart 2018.

De griffier
E. COULON

De president
M. JAEGER

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 6 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Hongarije) — „SEGRO” Kft./ Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16), Günther Horváth/Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16)

(Gevoegde zaken C-52/16 en C-113/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Artikel 63 VWEU — Vrij verkeer van kapitaal — Vruchtgebruik op landbouwgrond — Nationale regeling die bepaalt dat in de toekomst enkel naaste familieleden van de eigenaar van de grond dergelijke rechten kunnen verwerven en die voorziet in de afschaffing, zonder vergoeding, van de rechten die eerder waren verworven door rechtspersonen of door natuurlijke personen die niet kunnen aantonen dat zij een naast familielid van die eigenaar zijn)

(2018/C 161/04)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: „SEGRO” Kft. (C-52/16), Günther Horváth (C-113/16)

Verwerende partijen: Vas Megyei Kormányhivatal Sárvári Járási Földhivatala (C-52/16), Vas Megyei Kormányhivatal (C-113/16)

Dictum

Artikel 63 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling als aan de orde in de hoofdgedingen, op grond waarvan eerder gevestigde rechten van vruchtgebruik op landbouwgrond waarvan de houders geen naast familielid zijn van de eigenaar van die grond, van rechtswege tenietgaan en als gevolg daarvan uit het grondregister worden geschrapt.

⁽¹⁾ PB C 136 van 18.4.2016.
PB C 211 van 13.6.2016.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2018 — SNCF Mobilités, voorheen Société nationale des chemins de fer français (SNCF) / Europese Commissie, Franse Republiek, Mory SA, in liquidatie, Mory Team, in liquidatie

(Affaire C-127/16 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Staatssteun — Steun die door de Franse Republiek ten gunste van Sernam ten uitvoer is gelegd — Herstructurerings- en herkapitalisatiesteun, garanties en kwijtschelding van schulden van Sernam door de SNCF — Besluit waarbij de steun onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard en de terugvordering ervan wordt gelast — Verkoop van de activa en bloc — Begrip „verkoop” — Verwarring tussen het voorwerp en de prijs van de verkoop van de activa en bloc — Open en transparante procedure — Criterium van de particuliere investeerder — Toepassing van dit criterium op een overdracht van activa en bloc — Compenserende maatregelen)

(2018/C 161/05)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: SNCF Mobilités, voorheen Société nationale des chemins de fer français (SNCF) (vertegenwoordigers: P. Beurrier, O. Billard, G. Fabre en V. Landes, avocats)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: B. Stromsky en T. Maxian Rusche, gemachtigden), Franse Republiek, Mory SA, in liquidatie, Mory Team, in liquidatie (vertegenwoordigers: B. Vatie en F. Loubières, avocats)

Dispositif

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) De SNCF zal haar eigen kosten en die van de Europese Commissie en van Mory SA en Mory Team dragen.

⁽¹⁾ PB C 145 van 25.04.2016.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 7 maart 2018 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Düsseldorf en het Bundesgerichtshof — Duitsland) — fliightright GmbH / Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Roland Becker / Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Mohamed Barkan e.a. / Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16)

(Gevoegde zaken C-274/16, C-447/16 en C-448/16) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht — Rechterlijke bevoegdheid in burgerlijke en handelszaken — Verordening (EG) nr. 44/2001 — Artikel 5, punt 1 — Verordening (EU) nr. 1215/2012 — Artikel 7, punt 1 — Begrip „verbintenissen uit overeenkomst” — Overeenkomst tot verstrekking van diensten — Rechtstreeks aansluitende vluchten uitgevoerd door verschillende luchtvaartmaatschappijen — Begrip „plaats van uitvoering” — Verordening (EG) nr. 261/2004 — Recht van de luchtreizigers op compensatie bij instapweigering en langdurige vertraging van vluchten — Vordering tot compensatie ingesteld tegen de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert, maar niet op het grondgebied van een lidstaat is gevestigd of waarmee de passagiers geen contractuele band hebben]

(2018/C 161/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechters

Amtsgericht Düsseldorf, Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: flightright GmbH (C-274/16), Roland Becker (C-447/16), Mohamed Barkan, Souad Asbai, Assia Barkan, Zakaria Barkan, Nousaiba Barkan (C-448/16)

Verwerende partijen: Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-274/16), Hainan Airlines Co. Ltd (C-447/16), Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo SA (C-448/16)

Dictum

- 1) Artikel 5, punt 1, onder b), tweede streepje, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken moet in die zin worden uitgelegd dat het niet van toepassing op een in een derde staat wonende verweerder, zoals de verweerder in het hoofdgeding.
- 2) Artikel 5, punt 1, onder a), van verordening nr. 44/2001 moet in die zin moet worden uitgelegd dat het begrip „verbintenissen uit overeenkomst” in de zin van die bepaling mede omvat de vordering tot compensatie wegens langdurige vertraging van rechtstreeks aansluitende vluchten die luchtreizigers op grond van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 instellen tegen de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert, maar niet de contractpartij van de betrokken luchtreiziger is.
- 3) Artikel 5, punt 1, onder b), tweede streepje, van verordening nr. 44/2001 en artikel 7, punt 1, onder b), tweede streepje, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken moeten in die zin worden uitgelegd dat in geval van rechtstreeks aansluitende vluchten de „plaats van uitvoering” van deze vluchten in de zin van deze bepalingen de plaats van aankomst van de tweede vlucht is wanneer de twee vluchten door twee verschillende luchtvaartmaatschappijen worden uitgevoerd en het krachtens verordening nr. 261/2004 ingestelde beroep tot compensatie voor de langdurige vertraging van deze rechtstreeks aansluitende vluchten berust op een incident dat heeft plaatsgevonden bij de eerste vlucht, die is uitgevoerd door een luchtvaartmaatschappij die niet de contractpartij van de betrokken passagiers is.

⁽¹⁾ PB C 343 van 19.9.2016.
PB C 428 van 21.11.2016.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 6 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof — Duitsland) — Slowakische Republiek/Achmea BV

(Zaak C-284/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — In 1991 gesloten bilaterale investeringsovereenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Tsjechische en Slowaakse Federatieve Republiek die nog altijd van toepassing is tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Slowaakse Republiek — Bepaling op grond waarvan een investeerder van een overeenkomstsluitende partij zich in geval van een geschil met de andere overeenkomstsluitende partij tot een scheidsgerecht kan wenden — Verenigbaarheid met de artikelen 18, 267 en 344 VWEU — Begrip „rechterlijke instantie” — Autonomie van het Unierecht)

(2018/C 161/07)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Slowakische Republiek

Verwerende partij: Achmea BV

Dictum

De artikelen 267 en 344 VWEU dienen aldus te worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een bepaling in een tussen lidstaten gesloten internationale overeenkomst, zoals artikel 8 van de Overeenkomst inzake de bevordering en wederzijdse bescherming van investeringen tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Tsjechische en Slowaakse Federatieve Republiek, op grond waarvan een investeerder uit een van deze lidstaten, in geval van een geschil over investeringen in de andere lidstaat, tegen laatstgenoemde staat een procedure kan inleiden voor een scheidsgerecht waarvan deze lidstaat zich ertoe heeft verbonden de bevoegdheid te aanvaarden.

⁽¹⁾ PB C 296 van 16.8.2016.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 8 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Düsseldorf — Duitsland) — DOCERAM GmbH/CeramTec GmbH

(Zaak C-395/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Intellectuele en industriële eigendom — Verordening (EG) nr. 6/2002 — Gemeenschapsmodel — Artikel 8, lid 1 — Uiterlijke kenmerken van een voortbrengsel die uitsluitend door de technische functie van dat voortbrengsel worden bepaald — Beoordelingscriteria — Bestaan van alternatieve modellen — Inaanmerkingneming van het standpunt van een, objectieve waarnemer)

(2018/C 161/08)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: DOCERAM GmbH

Verwerende partij: CeramTec GmbH

Dictum

- 1) Artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad van 12 december 2001 betreffende gemeenschapsmodellen moet aldus worden uitgelegd dat voor de beoordeling of uiterlijke kenmerken van een voortbrengsel uitsluitend door de technische functie van dat voortbrengsel worden bepaald, nagegaan moet worden of die functie de enige factor is die bepalend was voor die kenmerken, en dat in dit verband niet doorslaggevend is of er alternatieve modellen zijn.
- 2) Artikel 8, lid 1, van verordening nr. 6/2002 moet aldus worden uitgelegd dat voor de beoordeling of de desbetreffende uiterlijke kenmerken van een voortbrengsel uitsluitend door de technische functie van dat voortbrengsel worden bepaald als bedoeld in die bepaling, de nationale rechter rekening dient te houden met alle relevante objectieve omstandigheden van het specifieke geval. In dit verband hoeft niet te worden uitgegaan van de perceptie van een „objectieve waarnemer”.

⁽¹⁾ PB C 419 van 14.11.2016.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale civile di Trapani — Italië) — Giuseppa Santoro / Comune di Valderice, Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Zaak C-494/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Sociale politiek — Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd — Met een werkgever uit de publieke sector gesloten overeenkomsten — Maatregelen ter bestraffing van misbruik van overeenkomsten voor bepaalde tijd — Gelijkwaardigheidsbeginsel en doeltreffendheidsbeginsel)

(2018/C 161/09)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale civile di Trapani

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Giuseppa Santoro

Verwerende partijen: Comune di Valderice, Presidenza del Consiglio dei Ministri

Dictum

Clausule 5 van de op 18 maart 1999 gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een nationale regeling die misbruik, door een werkgever die tot de publieke sector behoort, van opeenvolgende overeenkomsten voor bepaalde tijd niet bestraft door de betaling, aan de betrokken werknemer, van een vergoeding ter compensatie van de niet-omzetting van de arbeidsverhouding voor bepaalde tijd in een arbeidsverhouding voor onbepaalde tijd, maar wel voorziet in de toekenning van een vergoeding die minimaal 2,5 maal en maximaal 12 maal het laatst ontvangen maandloon van die werknemer bedraagt, met daarnaast de mogelijkheid, voor die werknemer, om volledige vergoeding van de schade te krijgen indien hij middels een vermoeden aantoonbaar dat hij andere tewerkstellingskansen heeft verloren of dat hij, indien volgens de regels een vergelijkend examen voor aanwerving was georganiseerd, daarvoor zou zijn geslaagd, voor zover die regeling wordt vergezeld van een bestraffingsmechanisme dat doeltreffend en afschrikkend is, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

⁽¹⁾ PB C 454 van 5.12.2016.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Nejvyšší soud České republiky — Tsjechische Republiek) — E.ON Czech Holding AG / Michael Dědouch, Petr Streitberg, Pavel Suda

(Zaak C-560/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Verordening (EG) nr. 44/2001 — Rechterlijke bevoegdheid in burgerlijke en handelszaken — Exclusieve bevoegdheden — Artikel 22, punt 2 — Geldigheid van de besluiten van organen van vennootschappen of rechtspersonen met plaats van vestiging in een lidstaat — Exclusieve bevoegdheid van de gerechten van die lidstaat — Besluit van de algemene vergadering van een vennootschap tot gedwongen overdracht van de aandelen van de minderheidsaandeelhouders van die vennootschap aan de meerderheidsaandeelhouder van diezelfde vennootschap en tot vaststelling van het bedrag van de vergoeding die door deze meerderheidsaandeelhouder aan hen moet worden betaald — Gerechtelijke procedure voor toetsing van de billijkheid van die vergoeding)

(2018/C 161/10)

Procestaal: Tsjechisch

Verwijzende rechter

Nejvyšší soud České republiky

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: E.ON Czech Holding AG

Verwerende partijen: Michael Dédouch, Petr Streitberg, Pavel Suda

in tegenwoordigheid van: Jihočeská plynárenská, a.s.

Dictum

Artikel 22, punt 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken moet aldus worden uitgelegd dat een vordering als in het hoofdgeding, die strekt tot toetsing van de billijkheid van de vergoeding die de meerderheidsaandeelhouder van een vennootschap moet betalen aan de minderheidsaandeelhouders ervan bij gedwongen overdracht van hun aandelen aan deze meerderheidsaandeelhouder, valt binnen de exclusieve bevoegdheid van de gerechten van de lidstaat waar die vennootschap is gevestigd.

⁽¹⁾ PB C 22 van 23.1.2017.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 6 maart 2018 — Europese Commissie/FIH Holding A/S en FIH Erhvervsbank A/S

(Zaak C-579/16 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Staatssteun — Begrip „steunmaatregel” — Begrip „economisch voordeel” — Beginsel van de particuliere marktdeelnemer in een markteconomie — Voorwaarden voor toepasselijkheid en toepassing — Financiële crisis — Achtereenvolgende reddingsoperaties bij een bank — Al dan niet in aanmerking nemen bij de beoordeling van de tweede reddingsoperatie van de risico's die voortvloeien uit de verplichtingen die de lidstaat is aangegaan bij de eerste reddingsoperatie)

(2018/C 161/11)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Bouchagiar, L. Flynn en K. Blanck-Putz, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: FIH Holding A/S en FIH Erhvervsbank A/S (vertegenwoordiger: O. Koktvedgaard, advocat)

Dictum

- 1) Het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 15 september 2016, FIH Holding en FIH Erhvervsbank/Commissie (T-386/14, EU:T:2016:474), wordt vernietigd.
- 2) Het eerste middel van het beroep bij het Gerecht van de Europese Unie is ongegrond.
- 3) De zaak wordt terugverwezen naar het Gerecht van de Europese Unie voor een uitspraak omtrent het tweede middel.
- 4) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB C 14 van 16.1.2017.

Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Augstākā tiesa — Letland) — DW / Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

(Zaak C-651/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Sociale zekerheid — Moederschapsuitkering — Berekening van het bedrag op basis van het inkomen van de verzekerde over een referentieperiode van twaalf maanden — Persoon die in die periode heeft gewerkt bij een instelling van de Europese Unie — Nationale regeling die bepaalt dat het betrokken bedrag wordt vastgesteld op 70 % van het gemiddelde socialeverzekeringsloon — Beperking van het vrije verkeer van werknemers — Beginsel van loyale samenwerking)

(2018/C 161/12)

Procestaal: Lets

Verwijzende rechter

Augstākā tiesa

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: DW

Verwerende partij: Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

Dictum

Artikel 45 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat zoals die aan de orde in het hoofdgeding, die voor de vaststelling van het gemiddelde socialeverzekeringsloon dat wordt gebruikt ter berekening van de moederschapsuitkering, de maanden van de referentieperiode waarin de betrokkene heeft gewerkt voor een instelling van de Europese Unie en waarin zij niet was aangesloten bij het socialezekerheidsstelsel van die lidstaat, gelijkstelt met een periode van werkloosheid en op deze maanden het in deze lidstaat vastgestelde gemiddelde socialeverzekeringsloon toepast, hetgeen leidt tot een aanzienlijke verlaging van het bedrag van de moederschapsuitkering dat aan die persoon wordt toegekend ten opzichte van het bedrag waarop zij aanspraak had kunnen maken indien zij alleen in die lidstaat een beroepsactiviteit had uitgeoefend.

⁽¹⁾ PB C 86 van 20.3.2017.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État — Frankrijk) — Cristal Union, rechtsopvolgster van Sucrierie de Toury SA / Ministre de l'Économie et des Finances

(Zaak C-31/17) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 2003/96/EG — Belasting van energieproducten en elektriciteit — Artikel 14, lid 1, onder a) — Energieproducten ten behoeve van het opwekken van elektriciteit — Verplichting tot vrijstelling — Artikel 15, lid 1, onder c) — Energieproducten ten behoeve van warmtekrachtkoppeling — Mogelijkheid tot belastingvrijstelling of belastingverlaging — Aardgas bestemd voor warmte-krachtkoppeling)

(2018/C 161/13)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Cristal Union, rechtsopvolgster van Sucrerie de Toury SA

Verwerende partij: Ministre de l'Économie et des Finances

Dictum

Artikel 14, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit moet aldus worden uitgelegd dat de in deze bepaling opgenomen verplichte vrijstelling van toepassing is op energieproducten die worden gebruikt voor de productie van elektriciteit indien deze producten worden gebruikt voor warmte-krachtkoppeling in de zin van artikel 15, lid 1, onder c), van deze richtlijn.

⁽¹⁾ PB C 112 van 10.4.2017.

Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 8 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal da Relação do Porto — Portugal) — Saey Home & Garden NV / Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA

(Zaak C-64/17) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken — Rechterlijke bevoegdheid en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken — Verordening (EU) nr. 1215/2012 — Artikel 25 — Bestaan van een forumkeuzebeding — Mondelinge overeenkomst zonder schriftelijke bevestiging — Beding in de algemene verkoopvoorwaarden vermeld op facturen — Artikel 7, punt 1, onder b) — Distributieovereenkomst tussen in twee verschillende lidstaten gevestigde vennootschappen betreffende de markt van een derde lidstaat — Artikel 7, punt 1, onder b), tweede streepje — Bepaling van het bevoegde gerecht — Plaats van uitvoering van de kenmerkende verbintenis van een dergelijke overeenkomst]

(2018/C 161/14)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal da Relação do Porto

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Saey Home & Garden NV

Verwerende partij: Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais SA

Dictum

1) Artikel 25, lid 1, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken moet aldus worden uitgelegd dat, onder voorbehoud van door de verwijzende rechter te verrichten controles, een forumkeuzebeding als in het hoofdgeding, dat is vervat in algemene verkoopvoorwaarden die op door een van de contractanten uitgereikte facturen zijn vermeld, niet voldoet aan de vereisten van die bepaling.

- 2) Artikel 7, punt 1, van verordening nr. 1215/2012 moet aldus worden uitgelegd dat het gerecht dat krachtens deze bepaling bevoegd is om kennis te nemen van een vordering tot schadevergoeding in verband met de beëindiging van een distributieovereenkomst, gesloten tussen twee in twee verschillende lidstaten gevestigde en werkzame vennootschappen, voor het verhandelen van producten op de markt van een derde lidstaat, op het grondgebied waarvan geen van deze vennootschappen een filiaal of vestiging heeft, het gerecht is van de lidstaat van de plaats waar de diensten hoofdzakelijk worden verricht, zoals deze plaats blijkt uit de bepalingen van de overeenkomst, alsmede, bij gebreke van dergelijke bepalingen, uit de daadwerkelijke uitvoering van deze overeenkomst en, indien de plaats op die grondslag niet kan worden bepaald, de woonplaats van de dienstverrichter.

⁽¹⁾ PB C 112 van 10.4.2017.

Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 7 maart 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Constanța — Roemenië) — Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius / Ministerul Finanțelor Publice — A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — A.J.F.P. Constanța — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

(Zaak C-159/17) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Richtlijn 2006/112/EG — Intrekking van de btw-identificatie — Verplichting om de btw te betalen die is geïnd in het tijdvak waarin het btw-identificatienummer is ingetrokken — Niet-erkenning van het recht op aftrek van btw over de in dat tijdvak verrichte aankopen]

(2018/C 161/15)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curte de Apel Constanța

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius

Verwerende partijen: Ministerul Finanțelor Publice — A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F. — D.G.R.F.P. Galați — A.J.F.P. Constanța — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

Dictum

De artikelen 167 tot en met 169, artikel 179, artikel 213, lid 1, artikel 214, lid 1, en artikel 273 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling als aan de orde in het hoofdgeding, op grond waarvan de belastingdienst een belastingplichtige het recht op aftrek van belasting over de toegevoegde waarde kan weigeren wanneer vaststaat dat deze dienst vanwege aan de belastingplichtige verweten niet-nakomingen niet heeft kunnen beschikken over de gegevens die nodig zijn om vast te stellen dat voldaan is aan de materiële voorwaarden die die belastingplichtige recht geven op aftrek van de door hem betaalde voorbelasting, dan wel dat de belastingplichtige frauduleus heeft gehandeld om over dit recht te kunnen beschikken, hetgeen aan de verwijzende rechter staat om na te gaan.

⁽¹⁾ PB C 221 van 10.7.2017.

Hogere voorziening ingesteld op 15 november 2017 door Arrigoni SpA tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 22 september 2017 in zaak T-456/16, Arrigoni/EUIPO — Arrigoni Battista (Arrigoni Valtaleggio)

(Zaak C-642/17 P)

(2018/C 161/16)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirante: Arrigoni SpA (vertegenwoordiger: P. Di Gravio, avvocato)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie, Arrigoni Battista SpA

Bij beschikking van 22 maart 2018 heeft het Hof (Tiende kamer) de hogere voorziening afgewezen en Arrigoni SpA verwezen in haar eigen kosten.

Hogere voorziening ingesteld op 30 januari 2018 door Dominique Bilde tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 29 november 2017 in zaak T-633/16, Bilde / Parlement

(Zaak C-67/18 P)

(2018/C 161/17)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Dominique Bilde (vertegenwoordiger: G. Sauveur, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Europees Parlement, Raad van de Europese Unie

Conclusies

- Het bestreden arrest aldus wijzigen:
- nietig verklaren het besluit van de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 23 juni 2016, waarvan kennis is gegeven op 6 juli 2016 en waarin wordt gepreciseerd dat „een bedrag van 40 320 EUR ten onrechte is betaald aan Dominique Bilde” en de bevoegde ordonnateur en boekhouder van de instelling wordt gelast over te gaan tot terugvordering van dat bedrag;
- eveneens nietig verklaren debet nota nr. 2016-889, op 29 juni 2016 ondertekend door dezelfde directeur-generaal Financiën;
- beslissen over het bedrag dat rekwirante moet worden toegekend ter vergoeding van haar immateriële schade als gevolg van de ongegronde beschuldigingen vóór enige afronding van het onderzoek, de schade die aan haar imago is toegebracht en de aanzienlijke problemen die zij in haar privé- en politieke leven heeft ondervonden door het bestreden besluit;
- beslissen over het bedrag dat rekwirante moet worden toegekend uit hoofde van de proceskosten;
- het Parlement verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Eerste middel, ontleend aan onbevoegdheid van degene die de handeling heeft verricht
 - Financiële kwesties vallen onder de bevoegdheid van het Bureau van het Europees Parlement, en niet onder die van de secretaris-generaal
 - Ontbreken van delegatie van de secretaris-generaal
 - Exceptie van onwettigheid wegens de inbreuk op de onafhankelijkheid van de leden van het Parlement en op het recht op een onpartijdig vonnis
2. Tweede middel, ontleend aan schending van het beginsel „*electa una via*”
 - De voorzitter van het Parlement heeft OLAF en de Franse Justitie ingeschakeld
3. Derde middel, ontleend aan schending van de rechten van de verdediging
 - Schending van het vermoeden van onschuld door de voorzitter van het Parlement
 - Het Parlement is rechter en partij
 - Verandering van grieven die het Parlement in de loop van de procedure heeft aangevoerd
 - Weigering van de secretaris-generaal om rekwirante te horen
4. Vierde middel, ontleend aan omkering van de bewijslast
 - Het Parlement heeft rekwirante verplicht om aan te tonen dat zij niet nalatig was geweest, terwijl het over geen enkel element beschikte om serieus te kunnen stellen dat er sprake was van een nalatigheid
5. Vijfde middel, ontleend aan ontoereikende motivering
 - De enig aangevoerde grond is de bekendmaking van een organogram, terwijl dit niets bewijst
6. Zesde middel, ontleend aan schending van de beginselen van rechtszekerheid en van gewettigd vertrouwen
 - Geen enkele regel stelt de lijst van de te verstrekken stukken vast en rekwirante is derhalve overgeleverd aan de willekeur van het Parlement
7. Zevende middel, ontleend aan een inbreuk op de civiele rechten van parlementaire medewerkers
 - Het Parlement verbiedt medewerkers om politieke activiteiten te ontplooiën
8. Achtste middel, ontleend aan een discriminatoire behandeling, aan „*Fumus persecutionis*” en aan misbruik van bevoegdheid
 - Rekwirante heeft deze procedure ondergaan wegens de politieke vijandigheid van de voorzitter van het Europees Parlement
9. Negende middel, ontleend aan een inbreuk op de onafhankelijkheid van de leden van het Parlement
 - Het werk van de parlementaire medewerker beperkt zich niet tot wetgevend werk
10. Tiende middel, ontleend aan het gebrek aan feiten
 - Het Parlement heeft slechts geantwoord dat de door rekwirante overgelegde stukken niets bewezen, terwijl uit deze stukken het werk van de medewerker bleek

— Het Parlement is niet in staat om zijn eigen stellingen te bewijzen

11. Elfde middel, ontleend aan schending van het evenredigheidsbeginsel

— Het organogram (de aanleiding voor de door de voorzitter van het Parlement gestarte procedures) is in februari 2015 bekendgemaakt, maar de terugvordering van het onverschuldigd betaalde gaat terug tot augustus 2014

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 2 februari 2018 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen A e.a.

(Zaak C-70/18)

(2018/C 161/18)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Andere partijen: A, B, P

Prejudiciële vragen

- 1) a. Moeten artikel 7 van besluit nr. 2/76 ⁽¹⁾ onderscheidenlijk artikel 13 van besluit nr. 1/80¹ aldus worden uitgelegd dat deze bepalingen zich niet verzetten tegen een nationale regeling die voorziet in het algemeen verwerken en bewaren van biometrische gegevens van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen, in een bestand in de zin van artikel 2, aanhef en onder a en b, van richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB 1995, L 281[, blz. 31]), omdat deze nationale regeling niet verder gaat dan nodig is voor het verwezenlijken van het met deze regeling nagestreefde legitieme doel om identiteits- en documentfraude te voorkomen en bestrijden?
 - b. Is daarbij van belang dat de duur van het bewaren van de biometrische gegevens is gekoppeld aan de duur van het legale en/of illegale verblijf van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen?
- 2) Moet artikel 7 van besluit nr. 2/76 onderscheidenlijk artikel 13 van besluit nr. 1/80 aldus worden uitgelegd dat een nationale regeling geen beperking in de zin van deze bepalingen vormt, indien het effect van de nationale regeling op de toegang tot de werkgelegenheid, als bedoeld in deze bepalingen, te onzeker en indirect is om te kunnen aannemen dat deze toegang wordt belemmerd?
- 3) a. Indien het antwoord op vraag 2 is dat een nationale regeling die het mogelijk maakt de biometrische gegevens van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen, uit een bestand aan derden beschikbaar te stellen met het oog op voorkomen, opsporen en onderzoeken van — al dan niet terroristische — misdrijven een nieuwe beperking is, moet artikel 52, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dan aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een dergelijke nationale regeling?
 - b. Is daarbij van belang dat deze onderdaan op het moment dat hij als verdachte van een misdrijf is aangehouden het verblijfsdocument, waarop zijn biometrische gegevens zijn opgeslagen, bij zich heeft?

⁽¹⁾ Van de Associatieraad ingesteld bij de overeenkomst waarbij een associatie tot stand is gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona (Spanje) op 5 februari 2018 — Daniel Ustariz Aróstegui / Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

(Zaak C-72/18)

(2018/C 161/19)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Daniel Ustariz Aróstegui

Verwerende partij: Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

Prejudiciële vraag

- 1) Moet clause 4 van de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, zoals goedgekeurd bij richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 ⁽¹⁾, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een regionale bepaling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die de toekenning en de betaling van een bepaalde toeslag op de bezoldiging uitdrukkelijk uitsluit voor de personeelsleden van de overheidsinstanties van Navarra die behoren tot de groep van de „contratados administrativos” — dat wil zeggen, die in dienst zijn genomen op basis van een publiekrechtelijke overeenkomst voor bepaalde tijd — op grond dat die toeslag een vergoeding vormt voor de bevordering in een betrekking en voor de ontwikkeling van een loopbaan die specifiek en alleen openstaat voor personeel met de status van „funcionario público” (ambtenaar) in vaste dienst?

⁽¹⁾ Richtlijn betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd (PB 1999, L 175, blz. 43).

Hogere voorziening ingesteld op 6 februari 2018 door Sophie Montel tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 29 november 2017 in zaak T-634/16, Montel / Parlement

(Zaak C-84/18 P)

(2018/C 161/20)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Sophie Montel (vertegenwoordiger: G. Sauveur, advocaat)

Andere partijen in de procedure: Europees Parlement, Raad van de Europese Unie

Conclusies

- Het bestreden arrest aldus wijzigen:
- nietig verklaren het besluit van de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 24 juni 2016, waarvan kennis is gegeven op 6 juli 2016 en waarin wordt gepreciseerd dat „een bedrag van 77 276,42 EUR ten onrechte is betaald aan Sophie Montel” en de bevoegde ordonnateur en boekhouder van de instelling wordt gelast over te gaan tot terugvordering van dat bedrag;
- eveneens nietig verklaren debet nota nr. 2016-897, op 4 juli 2016 ondertekend door dezelfde directeur-generaal Financiën;
- beslissen over het bedrag dat rekwirante moet worden toegekend ter vergoeding van haar immateriële schade als gevolg van de ongegronde beschuldigingen vóór enige afronding van het onderzoek, de schade die aan haar imago is toegebracht en de aanzienlijke problemen die zij in haar privé- en politieke leven heeft ondervonden door het bestreden besluit;

- beslissen over het bedrag dat rekwirante moet worden toegekend uit hoofde van de proceskosten;
- het Parlement verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Eerste middel, ontleend aan onbevoegdheid van degene die de handeling heeft verricht
 - Financiële kwesties vallen onder de bevoegdheid van het Bureau van het Europees Parlement, en niet onder die van de secretaris-generaal
 - Ontbreken van delegatie van de secretaris-generaal
 - Exceptie van onwettigheid wegens de inbreuk op de onafhankelijkheid van de leden van het Parlement en op het recht op een onpartijdig vonnis
2. Tweede middel, ontleend aan schending van het beginsel „*electa una via*”
 - De voorzitter van het Parlement heeft OLAF en de Franse justitie ingeschakeld
3. Derde middel, ontleend aan schending van de rechten van de verdediging
 - Schending van het vermoeden van onschuld door de voorzitter van het Parlement
 - Het Parlement is rechter en partij
 - Verandering van grieven die het Parlement in de loop van de procedure heeft aangevoerd
 - Weigering van de secretaris-generaal om rekwirante te horen
4. Vierde middel, ontleend aan omkering van de bewijslast
 - Het Parlement heeft rekwirante verplicht om aan te tonen dat zij niet nalatig was geweest, terwijl het over geen enkel element beschikte om serieus te kunnen stellen dat er sprake was van een nalatigheid
5. Vijfde middel, ontleend aan een ontoereikende motivering
 - De enig aangevoerde grond is de bekendmaking van een organogram, terwijl dit niets bewijst
6. Zesde middel, ontleend aan schending van de beginselen van rechtszekerheid en van gewettigd vertrouwen
 - Geen enkele regel stelt de lijst van de te verstrekken stukken vast en rekwirante is derhalve overgeleverd aan de willekeur van het Parlement
7. Zevende middel, ontleend aan een inbreuk op de civiele rechten van parlementaire medewerkers
 - Het Parlement verbiedt medewerkers om politieke activiteiten te ontplooiën
8. Achtste middel, ontleend aan een discriminatoire behandeling, aan „*Fumus persecutionis*” en aan misbruik van bevoegdheid
 - Rekwirante heeft deze procedure ondergaan wegens de politieke vijandigheid van de voorzitter van het Europees Parlement
9. Negende middel, ontleend aan een inbreuk op de onafhankelijkheid van de leden van het Parlement
 - Het werk van de parlementaire medewerker beperkt zich niet tot wetgevend werk

10. Tiende middel, ontleend aan het gebrek aan feiten

- Het Parlement heeft slechts geantwoord dat de door rekwirante overgelegde stukken niets bewezen, terwijl uit deze stukken het werk van de medewerker bleek
- Het Parlement is niet in staat om zijn eigen stellingen te bewijzen

11. Elfde middel, ontleend aan schending van het evenredigheidsbeginsel

- Het organogram (de aanleiding voor de door de voorzitter van het Parlement gestarte procedures) is in februari 2015 bekendgemaakt, maar de terugvordering van het onverschuldigd betaalde gaat terug tot augustus 2014

Beroep ingesteld op 7 februari 2018 — Europese Commissie / Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-86/18)

(2018/C 161/21)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: P. Ondrušek, F. Thiran, G. von Rintelen, gemachtigden)

Verwerende partij: Groothertogdom Luxemburg

Conclusies

- vaststellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet uiterlijk 18 april 2016 de wettelijke en bestuurlijke bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2014/23/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van concessieovereenkomsten (PB 2014, L 94, blz. 1), in werking te doen treden, of door in ieder geval de tekst van die bepalingen niet aan de Commissie te hebben meegedeeld, de krachtens artikel 51 van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- krachtens artikel 260, lid 3, VWEU aan het Groothertogdom Luxemburg een dwangsom opleggen van 12 920 EUR per dag vanaf de datum van uitspraak van het arrest in de onderhavige zaak, wegens niet-nakoming van de verplichting om de maatregelen ter omzetting van richtlijn 2014/23/EU mede te delen;
- het Groothertogdom Luxemburg verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. De lidstaten waren verplicht om, krachtens artikel 51, lid 1, van richtlijn 2014/23/EU, de nodige maatregelen in werking te doen treden om uiterlijk op 18 april 2016 aan deze richtlijn te voldoen. Nu het Groothertogdom Luxemburg geen maatregelen ter omzetting van de richtlijn heeft meegedeeld, heeft de Commissie besloten een zaak aanhangig te maken bij het Hof van Justitie.
 2. In haar beroep stelt de Commissie voor dat het Groothertogdom Luxemburg een dwangsom van 12 920 EUR per dag wordt opgelegd. Bij de hoogte van de dwangsom is rekening gehouden met de ernst en de duur van de inbreuk, alsmede met de afschrikwekkende werking gezien in samenhang met de financiële draagkracht van deze lidstaat.
-

Beroep ingesteld op 7 februari 2018 — Europese Commissie / Groothertogdom Luxemburg**(Zaak C-87/18)**

(2018/C 161/22)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen, gemachtigden)

Verwerende partij: Groothertogdom Luxemburg

Conclusies

- vaststellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet uiterlijk 18 april 2016 de wettelijke en bestuurlijke bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2014/24/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van richtlijn 2004/18/EG (PB 2014, L 94, blz. 65), in werking te doen treden, of door in ieder geval de tekst van die bepalingen niet aan de Commissie te hebben meegedeeld, de krachtens artikel 90, lid 1, van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- krachtens artikel 260, lid 3, VWEU aan het Groothertogdom Luxemburg een dwangsom opleggen van 11 628 EUR per dag vanaf de datum van uitspraak van het arrest in de onderhavige zaak, wegens niet-nakoming van de verplichting om de maatregelen ter omzetting van richtlijn 2014/24/EU mede te delen;
- het Groothertogdom Luxemburg verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. De lidstaten waren verplicht om krachtens artikel 90, lid 1, van richtlijn 2014/24/EU de nodige maatregelen in werking te doen treden om uiterlijk op 18 april 2016 aan deze richtlijn te voldoen. Nu het Groothertogdom Luxemburg geen maatregelen ter omzetting van de richtlijn heeft meegedeeld, heeft de Commissie besloten een zaak aanhangig te maken bij het Hof van Justitie.
2. In haar beroep stelt de Commissie voor dat het Groothertogdom Luxemburg een dwangsom van 11 628 EUR per dag wordt opgelegd. Bij de hoogte van de dwangsom is rekening gehouden met de ernst en de duur van de inbreuk, alsmede met de afschrikwekkende werking gezien in samenhang met de financiële draagkracht van deze lidstaat.

Beroep ingesteld op 7 februari 2018 — Europese Commissie / Groothertogdom Luxemburg**(Zaak C-88/18)**

(2018/C 161/23)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen, gemachtigden)

Verwerende partij: Groothertogdom Luxemburg

Conclusies

- vaststellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet uiterlijk 18 april 2016 de wettelijke en bestuurlijke bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2014/25/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en postdiensten en houdende intrekking van richtlijn 2004/17/EG (PB 2014, L 94, blz. 243), in werking te doen treden, of door in ieder geval de tekst van die bepalingen niet aan de Commissie te hebben meegedeeld, de krachtens artikel 106, lid 1, van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- krachtens artikel 260, lid 3, VWEU aan het Groothertogdom Luxemburg een dwangsom opleggen van 11 628 EUR per dag vanaf de datum van uitspraak van het arrest in de onderhavige zaak, wegens niet-nakoming van de verplichting om de maatregelen ter omzetting van richtlijn 2014/25/EU mede te delen;
- het Groothertogdom Luxemburg verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. De lidstaten waren verplicht om krachtens artikel 106, lid 1, van richtlijn 2014/25/EU de nodige maatregelen in werking te doen treden om uiterlijk op 18 april 2016 aan deze richtlijn te voldoen. Nu het Groothertogdom Luxemburg geen maatregelen ter omzetting van de richtlijn heeft meegedeeld, heeft de Commissie besloten een zaak aanhangig te maken bij het Hof van Justitie.
2. In haar beroep stelt de Commissie voor dat het Groothertogdom Luxemburg een dwangsom van 11 628 EUR per dag wordt opgelegd. Bij de hoogte van de dwangsom is rekening gehouden met de ernst en de duur van de inbreuk, alsmede met de afschrikwekkende werking gezien in samenhang met de financiële draagkracht van deze lidstaat.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 9 februari 2018 — Sociale Verzekeringsbank, andere partijen: F. van den Berg en H.D. Giesen

(Zaak C-95/18)

(2018/C 161/24)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Andere partijen: F. van den Berg, H.D. Giesen

Prejudiciële vragen

- 1) a. Moeten de artikelen 45 en 48 VWEU aldus worden uitgelegd dat die bepalingen in gevallen als de onderhavige in de weg staan aan een nationale regeling als artikel 6a, aanhef en letter b, van de AOW? ⁽¹⁾ Die regeling brengt mee dat een ingezetene van Nederland niet verzekerd is voor de volksverzekeringen van die woonstaat, indien deze ingezetene in een andere lidstaat werkt en op grond van artikel 13 van verordening 1408/71 ⁽²⁾ is onderworpen aan de socialezekerheidswetgeving van de werkstaat. De onderhavige gevallen kenmerken zich erdoor dat de betrokkenen op grond van de wettelijke regeling van de werkstaat niet voor een ouderdomspensioen in aanmerking komen vanwege de beperkte omvang van hun werkzaamheden aldaar.

- b. Is bij de beantwoording van vraag 1)a. van belang dat voor een ingezetene van een op grond van artikel 13 van verordening 1408/71 niet-bevoegde woonstaat geen premieplicht bestaat voor de volksverzekeringen van die woonstaat? Voor de tijdvakken waarin die ingezetene in een andere lidstaat werkt valt hij immers op grond van artikel 13 van verordening 1408/71 bij uitsluiting onder het sociale zekerheidsstelsel van de werkstaat, en ook de nationale Nederlandse wetgeving voorziet in een dergelijk geval niet in premieplicht.
- 2) Is voor de beantwoording van vraag 1 van belang dat voor betrokkenen de mogelijkheid bestond een vrijwillige verzekering op grond van de AOW af te sluiten, dan wel dat voor hen de mogelijkheid bestond de SvB te verzoeken om een overeenkomst als bedoeld in artikel 17 van Verordening 1408/71 tot stand te brengen?
- 3) Staat artikel 13 van Verordening 1408/71 er aan in de weg dat voor iemand als de echtgenote van Giesen, die vóór 1 januari 1989 enkel beoordeeld naar de nationale wetgeving in haar woonland Nederland verzekerd was voor de AOW, op basis van die verzekering recht op ouderdomsuitkeringen wordt opgebouwd, voor zover het gaat om tijdvakken waarin zij, op grond van die verordeningsbepaling wegens werkzaamheden in een andere lidstaat onderworpen was aan de wetgeving van die werkstaat? Of moet het recht op een uitkering op grond van de AOW worden aangemerkt als een recht op uitkering dat in de nationale wetgeving niet afhankelijk is gesteld van voorwaarden inzake werkzaamheden in loondienst of inzake verzekering zoals bedoeld in het arrest Bosmann⁽³⁾, zodat de gedachtegang van dat arrest in haar geval kan worden toegepast?

⁽¹⁾ Algemene ouderdomswet

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB 1971, L 149, blz. 2).

⁽³⁾ EU:C:2008:290

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland)
op 9 februari 2018 — Sociale Verzekeringsbank, andere partij: C.E. Franzen**

(Zaak C-96/18)

(2018/C 161/25)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Andere partij: C.E. Franzen

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 45 en 48 VWEU aldus worden uitgelegd dat die bepalingen in een geval als het onderhavige in de weg staan aan een nationale regeling als artikel 6a, aanhef en letter b, van de AKW⁽¹⁾? Die regeling brengt mee dat een ingezetene van Nederland niet verzekerd is voor de volksverzekeringen van die woonstaat, indien deze ingezetene in een andere lidstaat werkt en op grond van artikel 13 van verordening 1408/71⁽²⁾ is onderworpen aan de socialezekerheidswetgeving van de werkstaat. Het onderhavige geval kenmerkt zich erdoor dat belanghebbende op grond van de wettelijke regeling van de werkstaat niet voor kinderbijslag in aanmerking komt vanwege de beperkte omvang van haar werkzaamheden aldaar.

- 2) Is voor de beantwoording van de vorige vraag van belang dat voor belanghebbende de mogelijkheid bestond de Svb te verzoeken om een overeenkomst als bedoeld in artikel 17 van verordening 1408/71 tot stand te brengen?

⁽¹⁾ Algemene Kinderbijslagwet

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB 1971, L 149, blz. 2).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 12 februari 2018 — Línea Directa Aseguradora, S.A./Segurcaixa, Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

(Zaak C-100/18)

(2018/C 161/26)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Eiseres tot cassatie: Línea Directa Aseguradora, S.A.

Verweerster in cassatie: Segurcaixa, Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

Prejudiciële vragen

- 1) Verzet artikel 3 van richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid ⁽¹⁾ zich tegen een uitlegging waarin schade veroorzaakt door brand van een stilstaand voertuig gedekt wordt door de verplichte verzekering wanneer de brand zijn oorsprong vindt in de inrichtingen die noodzakelijk zijn om de functie van het voertuig als vervoermiddel te vervullen?
- 2) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, verzet artikel 3 van richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid zich tegen een uitlegging waarin schade veroorzaakt door brand van een voertuig gedekt wordt door de verplichte verzekering wanneer de brand niet in verband kan worden gebracht met een eerdere verplaatsing, waardoor niet kan worden vastgesteld dat hij verband houdt met een rit?
- 3) Indien de tweede vraag ontkennend wordt beantwoord, verzet artikel 3 van richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid zich tegen een uitlegging waarin schade veroorzaakt door brand van een voertuig gedekt wordt door de verplichte verzekering wanneer het voertuig gestald is in een afgesloten privégarage?

⁽¹⁾ PB 2009, L 263, blz. 11.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid (Spanje) op 13 februari 2018 — Domingo Sánchez Ruiz / Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

(Zaak C-103/18)

(2018/C 161/27)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Domingo Sánchez Ruiz

Verwerende partij: Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

Prejudiciële vragen

- 1) Kan een situatie zoals in de onderhavige zaak is beschreven (waarin de overheid als werkgever de wettelijk voorgeschreven tijdelijke beperkingen niet in acht neemt en aldus het sluiten van opeenvolgende overeenkomsten voor bepaalde tijd mogelijk maakt of de tijdelijke duur behoudt door een aanstelling op oproepbasis te wijzigen in een aanstelling ad interim of een vervanging), worden beschouwd als misbruik als gevolg van het gebruik van opeenvolgende aanstellingen en derhalve als een situatie die wordt beschreven in clausule 5 van de raamovereenkomst die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG ⁽¹⁾?
- 2) Moeten de bepalingen van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG, in verbinding met het doeltreffendheidsbeginsel, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen nationale procedurevoorschriften die van de tijdelijke werknemer verlangen dat hij zich actief opstelt door verzet aan te tekenen of beroep in te stellen (tegen alle opeenvolgende aanstellingen en ontslagen) om aldus en enkel zo aanspraak te kunnen maken op de door de richtlijn verleende bescherming en de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten?
- 3) Gelet op het feit dat in de overheidssector en in de uitoefening van essentiële diensten de behoefte aan aanwerving van personeel wegens vacatures, afwezigheden wegens ziekte, vakanties (...) in wezen „permanent” is en het begrip „objectieve reden” die de tijdelijke aanstelling rechtvaardigt, moet worden afgebakend:
 - a) kan de situatie van een tijdelijke werknemer die op basis van opeenvolgende overeenkomsten ad interim alle of bijna alle dagen van het jaar werkt, waarbij de opeenvolgende aanstellingen/oproepovereenkomsten in de loop der jaren steeds worden verlengden altijd wordt voldaan aan de oorzaak waarom hij werd opgeroepen, worden geacht in strijd te zijn met richtlijn 1999/70/EG [clausule 5, lid 1, onder a)], zodat een objectieve reden ontbreekt?
 - b) moet worden aangenomen dat onder de beschreven omstandigheden, dat wil zeggen bij talrijke, jarenlang durende aanstellingen en overeenkomsten en gelet op het structurele tekort, dat tot uiting komt in het percentage interim personeel in de betrokken sector en/of in het feit dat deze personeelsbehoefte steeds en in de regel met tijdelijk aangestelde werknemers wordt gedekt die aldus duurzaam een wezenlijke factor bij het verrichten van de openbare diensten vormen, sprake is van een duurzame, en geen tijdelijke behoefte, die dus niet als ‘objectieve reden’ in de zin van clausule 5, [lid] 1, [onder] a), kan worden beschouwd?
 - c) of kan ervan worden uitgegaan dat om de toelaatbare grens van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd vast te stellen, enkel moet worden gekeken naar de bewoordingen van de bepaling die het gebruik van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd regelt en op grond waarvan tijdelijk personeel kan worden aangesteld wegens tekort, spoedeisendheid of ter uitvoering van programma's van tijdelijke, conjuncturele of buitengewone aard, dat wil zeggen dat de aanwerving van dit personeel, opdat sprake is van een objectieve reden, moet geschieden wegens deze buitengewone omstandigheden en dat de objectieve reden vervalt en dus sprake is van misbruik wanneer de aanwerving niet meer in het individuele geval, af en toe en wegens bijzondere omstandigheden plaatsvindt?
- 4) Is het verenigbaar met de raamovereenkomst die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG wanneer redenen in verband met behoefte, spoedeisendheid of de ontwikkeling van tijdelijke, conjuncturele of buitengewone programma's worden beschouwd als objectieve reden voor de aanwerving van in overheidsdienst informatici op basis van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd en de opeenvolgende verlengingen van hun overeenkomsten, wanneer deze werknemers permanent en duurzaam de gewoonlijke werkzaamheden van ambtenaren in vaste dienst verrichten zonder dat de betrokken diensten maximumgrenzen vaststelt voor die aanstellingen, voldoen aan hun wettelijke verplichtingen om die in die vacatures en in die behoeften te voorzien door ambtenaren aan te stellen of vergelijkbare maatregelen te treffen om misbruik door het gebruik van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd te voorkomen en te verhinderen, met als gevolg dat de tewerkstelling voor bepaalde tijd van informatica in de openbare dienst voortduurt, in het onderhavige geval voor een ononderbroken tijdvak van 17 jaar?
- 5) Is met de bepalingen van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG en de uitlegging die het Hof van Justitie daaraan heeft gegeven, verenigbaar de rechtspraak van de Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje) volgens welke voor het bestaan van een objectieve reden zonder nadere parameter bepalend is of de reden voor de aanstelling en de daarmee verbonden beperking in de tijd in acht worden genomen, of wordt vastgesteld dat vergelijking met een vaste ambtenaar op grond van de verschillende rechtsvoorschriften en toegangssystemen alsook de duurzame aard van de werkzaamheden van ambtenaren in vaste dienst en de beperking in de tijd van de werkzaamheden van interim personeel onmogelijk is?

- 6) Moet clausule 5 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG, wanneer de nationale rechter misbruik vaststelt door het gebruik van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor interim personeel ten dienste van SERMAS (Servicio Madrileño de la Salud de la Comunidad de Madrid) voor de dekking van de permanente en structurele behoeften voor het leveren van diensten van ambtenaren in vaste dienst, en in de interne rechtsorde geen doeltreffende maatregelen bestaan om een dergelijk misbruik te bestraffen en de gevolgen van de schending van de regel van Unierecht teniet te doen, aldus worden uitgelegd dat zij de nationale rechter verplicht, doeltreffende en afschrikkende maatregelen vast te stellen die de nuttige werking van de raamovereenkomst waarborgen en derhalve dat misbruik te bestraffen en de gevolgen van de schending van de genoemde regel van Unierecht teniet te doen, waarbij de nationale regel die daaraan in de weg staat buiten toepassing moet worden gelaten?

Indien het antwoord op deze vraag bevestigend luidt, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van 14 september 2016, zaken C-184/15 en C-197/15 ⁽²⁾, punt 41:

Zou het stroken met de doelstellingen van richtlijn 1999/70/EG wanneer, als maatregel ter voorkoming en bestraffing van misbruik door gebruik van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd en om de gevolgen van de schending van het Unierecht teniet te doen, de tijdelijke arbeidsovereenkomst op interim/oproep/vervangingsbasis werd omgezet in een arbeidsovereenkomst in vaste dienst van de overheid, hetzij onder de benaming van ambtenaar in vaste dienst, hetzij onder die van ambtenaar van onbepaalde tijd, met dezelfde vaste dienstbetrekking als bij vergelijkbare ambtenaren in vaste dienst?

- 7) Kan in geval van misbruik door gebruik van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd de omzetting van de arbeidsovereenkomst in overheidsdienst voor bepaalde tijd in een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd of in vaste dienst ervan worden uitgegaan dat enkel aan de doelstellingen van richtlijn 1999/70/EG en de raamovereenkomst wordt voldaan wanneer de ambtenaar in tijdelijke dienst die het slachtoffer was van het misbruik, dezelfde arbeidsvoorwaarden geniet als ambtenaren in vaste dienst (op het gebied van sociale bescherming, loopbaanontwikkeling, bezetting van vacatures, beroepsopleiding, onbetaald verlof, ambtelijke stand, vakantie en vrijstellingen, pensioenrechten, rechten bij beëindiging van het dienstverband en deelneming aan vergelijkende examens voor de bezetting van vacatures en ten behoeve van bevorderingen) met inachtneming van de beginselen van bestendigheid en onoverplaatsbaarheid en met alle eraan verbonden rechten verplichtingen, op voet van gelijkheid met informatici die in vaste dienst van de overheid zijn?
- 8) Vereist het Unierecht in de beschreven omstandigheden herziening van definitieve rechterlijke uitspraken respectievelijk definitieve bestuurlijke besluiten, wanneer is voldaan aan de vier voorwaarden van het arrest Kühne & Heitz NV (C-453/00 van 13 januari 2004) ⁽³⁾: 1) in het Spaanse recht beschikken de administratie en de rechters over de mogelijkheid van herziening, maar met de vermelde beperkingen die het zeer moeilijk of onmogelijk maken om hierin te slagen; 2) de litigieuze beslissingen zijn definitief geworden ten gevolge van de uitspraak van een nationale rechterlijke instantie die uitspraak doet in laatste/enige aanleg; 3) die uitspraak berust op een uitlegging van het Unierecht die niet strookt met de rechtspraak van het Hof van Justitie en is gedaan zonder dat het Hof van Justitie vooraf is verzocht om een prejudiciële beslissing; en [4] de betrokkene heeft zich onmiddellijk na van die rechtspraak kennis te hebben genomen tot het bestuursorgaan gewend?
- 9) Kan en moet de nationale rechter, die als Europese rechter de volle werking van het Unierecht in de lidstaten moet waarborgen, de nationale bestuursorganen van de lidstaten gelasten dat zij — binnen hun respectieve bevoegdheden — de relevante bepalingen vaststellen om de nationale voorschriften die onverenigbaar zijn met het Unierecht in het algemeen en met richtlijn 1999/70/EG en de raamovereenkomst ervan in het bijzonder, af te schaffen, en hen daartoe veroordelen?

⁽¹⁾ Richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd (PB 1999, L 175, blz. 43).

⁽²⁾ Arrest van 14 september 2016, Martínez Andrés en Castrejana López (C-184/15 en C-197/15, EU:C:2016:680).

⁽³⁾ Arrest van 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV (C-453/00, EU:C:2004:17).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado

(Zaak C-105/18)

(2018/C 161/28)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten het in artikel 191, lid 2, VWEU geformuleerde milieubeginsel „de vervuiler betaalt” en artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade wordt toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?
- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?
- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat een heffing, als de litigieuze watervergoeding, die wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden, voorboden staatssteun vormt doordat in het kader van eenzelfde technologie een asymmetrische belastingregeling wordt ingevoerd op grond van de ligging van de waterkrachtcentrale, en doordat de heffing niet wordt opgelegd aan producenten van energie uit andere bronnen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Energía de Galicia (Engasa) S.A. / Administración General del Estado

(Zaak C-106/18)

(2018/C 161/29)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten het in artikel 191, lid 2, VWEU geformuleerde milieubeginsel „de vervuiler betaalt” en artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade wordt toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?
- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?
- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat een heffing, als de litigieuze watervergoeding, die wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden, voorboden staatssteun vormt doordat in het kader van eenzelfde technologie een asymmetrische belastingregeling wordt ingevoerd op grond van de ligging van de waterkrachtcentrale, en doordat de heffing niet wordt opgelegd aan producenten van energie uit andere bronnen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Duerocanto S.L. / Administración General del Estado

(Zaak C-107/18)

(2018/C 161/30)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Duerocanto S.L.

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten het in artikel 191, lid 2, VWEU geformuleerde milieubeginsel „de vervuiler betaalt” en artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade wordt toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?

- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?
- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat een heffing, als de litigieuze watervergoeding, die wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden, voorboden staatssteun vormt doordat in het kader van eenzelfde technologie een asymmetrische belastingregeling wordt ingevoerd op grond van de ligging van de waterkrachtcentrale, en doordat de heffing niet wordt opgelegd aan producenten van energie uit andere bronnen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U. / Administración General del Estado

(Zaak C-108/18)

(2018/C 161/31)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U.

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten het in artikel 191, lid 2, VWEU geformuleerde milieubeginsel „de vervuiler betaalt” en artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade wordt toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?
- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?

- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat een heffing, als de litigieuze watervergoeding, die wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden, voorboden staatssteun vormt doordat in het kader van eenzelfde technologie een asymmetrische belastingregeling wordt ingevoerd op grond van de ligging van de waterkrachtcentrale, en doordat de heffing niet wordt opgelegd aan producenten van energie uit andere bronnen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica / Administración General del Estado

(Zaak C-109/18)

(2018/C 161/32)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn vervat, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade kan worden toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?
- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?
- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat sprake is van verboden staatssteun wanneer de watervergoeding niet verschuldigd is voor de productie van hydro-elektrische energie in de stroomgebieden binnen een gemeenschap, en evenmin voor de overige vormen van [consumptief] gebruik van water, daar zij enkel verschuldigd is voor het gebruik dat is bestemd voor de productie van elektrische energie?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — José Manuel Burgos Pérez en María del Amor Guinea Bueno / Administración General del Estado

(Zaak C-110/18)

(2018/C 161/33)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: José Manuel Burgos Pérez en María del Amor Guinea Bueno

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten het in artikel 191, lid 2, VWEU geformuleerde milieubeginsel „de vervuiler betaalt” en artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade wordt toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?
- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?
- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat een heffing, als de litigieuze watervergoeding, die wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden, voorboden staatssteun vormt doordat in het kader van eenzelfde technologie een asymmetrische belastingregeling wordt ingevoerd op grond van de ligging van de waterkrachtcentrale, en doordat de heffing niet wordt opgelegd aan producenten van energie uit andere bronnen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Endesa Generación S.A. / Administración General del Estado

(Zaak C-111/18)

(2018/C 161/34)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Endesa Generación S.A.

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten het in artikel 191, lid 2, VWEU geformuleerde milieubeginsel „de vervuiler betaalt” en artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade wordt toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?
- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?
- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat een heffing, als de litigieuze watervergoeding, die wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden, voorboden staatssteun vormt doordat in het kader van eenzelfde technologie een asymmetrische belastingregeling wordt ingevoerd op grond van de ligging van de waterkrachtcentrale, en doordat de heffing niet wordt opgelegd aan producenten van energie uit andere bronnen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA) / Administración General del Estado

(Zaak C-112/18)

(2018/C 161/35)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA)

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten het in artikel 191, lid 2, VWEU geformuleerde milieubeginsel „de vervuiler betaalt” en artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade wordt toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?

- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?
- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat een heffing, als de litigieuze watervergoeding, die wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden, voorboden staatssteun vormt doordat in het kader van eenzelfde technologie een asymmetrische belastingregeling wordt ingevoerd op grond van de ligging van de waterkrachtcentrale, en doordat de heffing niet wordt opgelegd aan producenten van energie uit andere bronnen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo (Spanje) op 13 februari 2018 — Parc del Segre S.A. e.a. / Administración General del Estado

(Zaak C-113/18)

(2018/C 161/36)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Parc del Segre S.A., Electra Irache S.L., Genhidro Generación Hidroeléctrica S.L., Hicenor, S.L., Hidroeléctrica Carrasosa, S.L., Hidroeléctrica del Carrión, S.L., Hidroeléctrica del Pisuerga, S.L., Hidroeléctrica Santa Marta, S.L., Hyanor, S.L. en Promotora del Rec dels Quatre Pobles, S.A.

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten het in artikel 191, lid 2, VWEU geformuleerde milieubeginsel „de vervuiler betaalt” en artikel 9, lid 1, van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ⁽¹⁾, waarin de beginselen van kostenterugwinning voor waterdiensten en van passende economische afweging van het watergebruik zijn neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de instelling van een vergoeding voor het gebruik van de binnenwateren voor energieproductie, zoals de litigieuze vergoeding, die geen prikkels bevat voor het efficiënte gebruik van het water en evenmin voorziet in mechanismen voor het behoud en de bescherming van het openbaar waterbouwkundig bezit, en waarvan de berekening volledig losstaat van de vraag in welke mate schade wordt toegebracht aan het openbaar waterbouwkundig bezit, daar zij uitsluitend is gebaseerd op de capaciteit van de producenten om inkomsten te genereren?
- 2) Is een heffing als de litigieuze watervergoeding, die uitsluitend wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden en niet aan producenten die houders zijn van een concessie voor stroomgebieden binnen een gemeenschap, alsmede aan producenten die gebruik maken van hydro-elektrische technologie en niet aan energieproducenten die gebruik maken van andere technologieën, verenigbaar met het beginsel van non-discriminatie tussen exploitanten, vervat in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2009/72/EG van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾?

- 3) Moet artikel 107, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat een heffing, als de litigieuze watervergoeding, die wordt opgelegd aan producenten van hydro-elektrische energie die actief zijn in gemeenschapsoverschrijdende stroomgebieden, verboden staatssteun vormt doordat in het kader van eenzelfde technologie een asymmetrische belastingregeling wordt ingevoerd op grond van de ligging van de waterkrachtcentrale, en doordat de heffing niet wordt opgelegd aan producenten van energie uit andere bronnen?

- ⁽¹⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PB 2000, L 327, blz. 1).
- ⁽²⁾ Richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB 2009, L 211, blz. 55).

Hogere voorziening ingesteld op 14 februari 2018 door PGNiG Supply & Trading GmbH tegen de beschikking van het Gerecht (Eerste kamer) van 14 december 2017 in zaak T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH/Europese Commissie

(Zaak C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Procestaal: Pools

Partijen

Rekwirante: PGNiG Supply & Trading GmbH (vertegenwoordiger: M. Jeżewski, advocaat)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beschikking van het Gerecht van de Europese Unie van 14 december 2017 waarbij het beroep van PGNiG Supply & Trading in zaak T-849/16, niet-ontvankelijk is verklaard;
- beslissing over de ontvankelijkheid en verklaring dat het beroep van PGNiG Supply & Trading in zaak T-849/16 strekkende tot nietigverklaring krachtens artikel 263 VWEU van besluit C(2016) 6950 final van de Commissie van 28 oktober 2016 houdende herziening van de krachtens richtlijn 2003/55/EG verleende ontheffing van de OPAL-gasleiding van de vereisten inzake de toegang van derden en tariefregulering ontvankelijk is.

Middelen en voornaamste argumenten

Het Gerecht heeft artikel 263, vierde alinea, VWEU, geschonden doordat het ten onrechte heeft aangenomen dat rekwirante door het besluit van de Europese Commissie van 2016 noch rechtstreeks noch individueel wordt geraakt en dat dat geen regelgevingshandeling is, hetgeen voortvloeit uit een onjuiste uitlegging door het Gerecht van de aard en de gevolgen van de nieuwe regelgevingsontheffing van 2016. Daarbij is ook artikel 36, lid 1, onder a) tot en met e), van richtlijn 2009/73 geschonden doordat de voorwaarden voor de ontheffing van „nieuwe gasinfrastructuur” niet zijn toegepast en is nagelaten na te gaan of daaraan is voldaan op een manier die het mogelijk maakt afdoende te oordelen over de aard en de status van de ontheffing die is ingevoerd krachtens het besluit van de Commissie van 2016 en de nieuwe regelgevingsontheffing van 2016 doordat lid 1 niet is toegepast op het besluit van de Europese Commissie van 2016 waarbij de omvang van de regelgevingsontheffing van 2009 is gewijzigd. Het Gerecht is niet ingegaan op de aard van de nieuwe regelgevingsontheffing, waardoor het de uitwerking van het besluit van de Commissie op rekwirante onjuist heeft beoordeeld.

Artikel 263 van het Verdrag is onjuist uitgelegd doordat is vastgesteld dat rekwirante niet rechtstreeks wordt geraakt door het besluit van de Europese Commissie. De beoordeling van het Gerecht dat rekwirante niet rechtstreeks wordt geraakt door het besluit van de EC is onjuist. De opvatting van het Gerecht is niet verenigbaar met de bestaande rechtspraak die erop duidt dat personen die geen nationale regelgevende instantie — adressaten van het besluit — zijn, rechtstreeks worden geraakt.

Artikel 263 van het Verdrag is onjuist uitgelegd doordat is vastgesteld dat rekwirante niet individueel wordt geraakt door het besluit van de Europese Commissie. De marktpositie van rekwirante maakt in dit geval een individualisering mogelijk in de zin van de rechtspraak over de ontvankelijkheid van een beroep.

Artikel 263, vierde alinea, in fine, van het Verdrag is onjuist uitgelegd doordat is vastgesteld dat het litigieuze besluit geen regelgevingshandeling is. Volgens rekwirante is het besluit een regelgevingshandeling.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Audiencia Nacional (Spanje) op 13 februari 2018 — Telefónica Móviles España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

(Zaak C-119/18)

(2018/C 161/38)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Telefónica Móviles España S.A.U.

Verwerende partij: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Prejudiciële vragen

1) Kan artikel 6, lid 1, van richtlijn 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een lidstaat van de exploitanten van telecommunicatiediensten een jaarlijkse financiële bijdrage als bedoeld in artikel 5 van wet nr. 8/2009 van 28 augustus 2009 betreffende de financiering van RTVE kan eisen om bij te dragen tot de financiering van RTVE, rekening houdend met het positieve effect van de nieuwe regelgeving betreffende de televisie- en audiovisuele sector voor de telecommunicatiesector, in het bijzonder wegens de uitbreiding van de vaste en mobiele breedbanddiensten en het feit dat RTVE niet langer reclame uitzendt en afziet van betaalde content en voorwaardelijke toegang, gelet op de volgende omstandigheden[?]:

— in deze nieuwe wettelijke regeling wordt geen rechtvaardiging gegeven voor een dergelijk positief effect, en in het betrokken boekjaar was er evenmin sprake van een direct of indirect positief effect voor de betrokken ondernemingen.

— de bijdrage wordt vastgesteld op 0,9 % van de in het betrokken boekjaar gefactureerde bruto-exploitatie-inkomsten en wordt niet berekend op basis van de inkomsten uit de verlening van audiovisuele diensten en uit reclame, en evenmin op basis van de toename daarvan of de winst die de activiteit oplevert. Hierbij is deze bijdrage een heffing in de zin van artikel 5 van wet nr. 8/2009, in zijn oorspronkelijke versie, en is zij mogelijk niet gerechtvaardigd met betrekking tot de audiovisuele dienst in kwestie, aangezien [deze bepaling] als grondslag heeft gediend voor de afwijzing van verzoekers verzoeken om terugbetaling van het onverschuldigd betaalde en om correctie van de op eigen aangifte voldane bedragen door de bestreden beslissing in het onderhavige administratieve beroep.

2) Is de bijdrage die wordt geëist van telecommunicatieondernemingen die in Spanje werkzaam zijn in meer dan één autonome regio, proportioneel in de zin van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2002/20/EG, gelet op de in artikel 5 van wet nr. 8/2009 vastgestelde berekeningswijze?

- 3) Is de overeenkomstig artikel 5 van wet nr. 8/2009 geëiste bijdrage transparant in de zin van artikel 6, lid 1, en de bijlage bij richtlijn 2002/20/EG, als niet bekend is welke activiteiten RTVE precies verricht in het kader van de universele of openbare dienstverlening?

(¹) PB 2002, L 108, blz. 21.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Nacional (Spanje) op 13 februari 2018 — Orange España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

(Zaak C-120/18)

(2018/C 161/39)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Orange España S.A.U.

Verwerende partij: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Prejudiciële vragen

- 1) Kan artikel 6, lid 1, van richtlijn 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (¹) aldus worden uitgelegd dat een lidstaat van de exploitanten van telecommunicatiediensten een jaarlijkse financiële bijdrage als bedoeld in artikel 5 van wet nr. 8/2009 van 28 augustus 2009 betreffende de financiering van RTVE kan eisen om bij te dragen tot de financiering van RTVE, rekening houdend met het positieve effect van de nieuwe regelgeving betreffende de televisie- en audiovisuele sector voor de telecommunicatiesector, in het bijzonder wegens de uitbreiding van de vaste en mobiele breedbanddiensten en het feit dat RTVE niet langer reclame uitzendt en afziet van betaalde content en voorwaardelijke toegang, gelet op de volgende omstandigheden[?]:

- in deze nieuwe wettelijke regeling wordt geen rechtvaardiging gegeven voor een dergelijk positief effect, en in het betrokken boekjaar was er evenmin sprake van een direct of indirect positief effect voor de betrokken ondernemingen.
- de bijdrage wordt vastgesteld op 0,9 % van de in het betrokken boekjaar gefactureerde bruto-exploitatie-inkomsten en wordt niet berekend op basis van de inkomsten uit de verlening van audiovisuele diensten en uit reclame, en evenmin op basis van de toename daarvan of de winst die de activiteit oplevert. Hierbij is deze bijdrage een heffing in de zin van artikel 5 van wet nr. 8/2009, in zijn oorspronkelijke versie, en is zij mogelijk niet gerechtvaardigd met betrekking tot de audiovisuele dienst in kwestie, aangezien [deze bepaling] als grondslag heeft gediend voor de afwijzing van een van verzoeksters verzoeken om terugbetaling van het onverschuldigd betaalde en om correctie van de op eigen aangifte voldane bedragen door de bestreden beslissing in het onderhavige administratieve beroep.

- 2) Is de bijdrage die wordt geëist van telecommunicatieondernemingen die in Spanje werkzaam zijn in meer dan één autonome regio, proportioneel in de zin van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2002/20/EG, gelet op de in artikel 5 van wet nr. 8/2009 vastgestelde berekeningswijze?

- 3) Is de overeenkomstig de artikelen 5 en 6 van wet nr. 8/2009 geëiste bijdrage transparant in de zin van artikel 6, lid 1, en de bijlage bij richtlijn 2002/20/EG, als niet bekend is welke activiteiten RTVE precies verricht in het kader van de universele of openbare dienstverlening?

(¹) PB 2002, L 108, blz. 21.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Nacional (Spanje) op 14 februari 2018 — Vodafone España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

(Zaak C-121/18)

(2018/C 161/40)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Vodafone España S.A.U.

Verwerende partij: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Prejudiciële vragen

- 1) Kan artikel 6, lid 1, van richtlijn 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (¹) aldus worden uitgelegd dat een lidstaat van de exploitanten van telecommunicatiediensten een jaarlijkse financiële bijdrage als bedoeld in artikel 5 van wet nr. 8/2009 van 28 augustus 2009 betreffende de financiering van RTVE kan eisen om bij te dragen tot de financiering van RTVE, rekening houdend met het positieve effect van de nieuwe regelgeving betreffende de televisie- en audiovisuele sector voor de telecommunicatiesector, in het bijzonder wegens de uitbreiding van de vaste en mobiele breedbanddiensten en het feit dat RTVE niet langer reclame uitzendt en afziet van betaalde content en voorwaardelijke toegang, gelet op de volgende omstandigheden[?]:

- in deze nieuwe wettelijke regeling wordt geen rechtvaardiging gegeven voor een dergelijk positief effect, en in het betrokken boekjaar was er evenmin sprake van een direct of indirect positief effect voor de betrokken ondernemingen.
- de bijdrage wordt vastgesteld op 0,9 % van de in het betrokken boekjaar gefactureerde bruto-exploitatie-inkomsten en wordt niet berekend op basis van de inkomsten uit de verlening van audiovisuele diensten en uit reclame, en evenmin op basis van de toename daarvan of de winst die de activiteit oplevert. Hierbij is deze bijdrage een heffing in de zin van artikel 5 van wet nr. 8/2009, in zijn oorspronkelijke versie, en is zij mogelijk niet gerechtvaardigd met betrekking tot de audiovisuele dienst in kwestie, aangezien [deze bepaling] als grondslag heeft gediend voor de afwijzing van verzoekers verzoeken om terugbetaling van het onverschuldigd betaalde en om correctie van de op eigen aangifte voldane bedragen door de bestreden beslissing in het onderhavige administratieve beroep.

- 2) Is de bijdrage die wordt geëist van telecommunicatieondernemingen die in Spanje werkzaam zijn in meer dan één autonome regio, proportioneel in de zin van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2002/20/EG, gelet op de in artikel 5 van wet nr. 8/2009 vastgestelde berekeningswijze?

- 3) Is de overeenkomstig artikel 5 van wet nr. 8/2009 geëiste bijdrage transparant in de zin van artikel 6, lid 1, en de bijlage bij richtlijn 2002/20/EG, als niet bekend is welke activiteiten RTVE precies verricht in het kader van de universele of openbare dienstverlening?

(¹) PB 2002, L 108, blz. 21.

Hogere voorziening ingesteld op 13 december 2017 door HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 15 februari 2018 in zaak T-692/15, HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH / Raad van de Europese Unie

(Zaak C-123/18 P)

(2018/C 161/41)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (vertegenwoordiger: M. Schlingmann, Rechtsanwalt)

Andere partijen in de procedure: Raad van de Europese Unie, Europese Commissie

Conclusies

Het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 13 december 2017 in zaak T-692/15 HTTS Trade Trust & Shipping GmbH tegen Raad van de Europese Unie, ondersteund door de Europese Commissie, in zijn geheel vernietigen,

en de Raad veroordelen tot,

1. betaling aan rekwirante van een schadevergoeding van 2 516 221,50 EUR voor materiële en immateriële schade veroorzaakt door de opname van rekwirante op de lijst van personen, organisaties en instellingen in bijlage V bij verordening (EG) nr. 423/2007 (¹) en bijlage VIII bij verordening (EU) nr. 961/2010 (²);
2. betaling aan rekwirante van verdragingsrente ter hoogte van 2 procentpunten boven de door de Europese Centrale Bank voor de basisherfinancieringstransacties vastgestelde rentevoet, vanaf 17 oktober 2015 tot aan de volledige betaling van het onder 1. vermelde bedrag;
3. het dragen van de proceskosten, in het bijzonder die van rekwirante.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter staving van haar hogere voorziening voert rekwirante aan dat het Gerecht het Unierecht heeft geschonden.

Meer specifiek voert zij de volgende inbreuken op het Unierecht aan:

- Door ten gunste van de Raad rekening te houden met omstandigheden en informatie die de Raad pas heeft verstrekt na de vaststelling van de onrechtmatige maatregelen, en gedeeltelijk pas tijdens de procedure in hogere voorziening, heeft het Gerecht ten onrechte een verkeerde beoordelingsdatum gekozen.
- Het Gerecht is ten onrechte tot de conclusie gekomen dat er aanwijzingen bestonden, die het op zijn minst waarschijnlijk maakten dat rekwirante „eigendom was of onder zeggenschap stond van een andere entiteit (in casu: de IRISL)”. Het Gerecht heeft in het bijzonder een onjuiste beoordelingsmaatstaf toegepast, ten onrechte informatie van de Raad in aanmerking genomen waarover hij op de beoordelingsdatum in het geheel niet beschikte, de mate van (vermeende) zeggenschap of controle niet vastgesteld en het bewijs verkeerd opgevat.

- Het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld dat verordening nr. 668/2010⁽³⁾, voor zover deze rekwirante betrof, rechtmatig was.
- Het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld dat de ontoereikende motivering van de jegens rekwirante genomen maatregelen in beginsel geen aansprakelijkheid van de EU met zich mee kon brengen en heeft ten onrechte nagelaten te toetsen of sprake was van schending van het recht op effectieve rechtsbescherming.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 423/2007 van de Raad van 19 april 2007 betreffende beperkende maatregelen ten aanzien van Iran (PB 2007, L 103, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EU) nr. 961/2010 van de Raad van 25 oktober 2010 betreffende beperkende maatregelen ten aanzien van Iran en tot intrekking van verordening (EG) nr. 423/2007 (PB 2010, L 281, blz. 1).

⁽³⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 668/2010 van de Raad van 26 juli 2010 houdende uitvoering van artikel 7, lid 2, van verordening (EG) nr. 423/2007 betreffende beperkende maatregelen ten aanzien van Iran (PB 2010, L 195, blz. 25).

Hogere voorziening ingesteld op 15 februari 2018 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 5 december 2017 in zaak T-728/16, Tuerck / Commissie

(Zaak C-132/18 P)

(2018/C 161/42)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: G. Gattinara, B. Mongin, L. Radu Bouyon, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Sabine Tuerck

Conclusies

- het arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 5 december 2017 in zaak T-728/16, Tuerck/Commissie, vernietigen;
- het beroep in eerste aanleg verwerpen;
- de verwerende partij in de hogere voorziening verwijzen in de kosten van de procedure in eerste aanleg;
- Sabine Tuerck verwijzen in de kosten van de hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Wat de overdracht betreft van bij een nationale pensioenregeling opgebouwde pensioenrechten aan de pensioenregeling van de ambtenaren van de Europese Unie, zoals voorzien in artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie, is het eerste middel van de hogere voorziening ontleend aan de miskening, door het Gerecht, van de rechtspraak van het Hof in de zaak *Radek Časta* (arrest van 5 december 2013, C-166/12, punten 24, 28 en 31), volgens welke de handeling bestaande in de omzetting van het kapitaal dat overeenkomt met de in het nationale stelsel verworven pensioenrechten in dienstjaren die in de pensioenregeling van de Unie in aanmerking moeten worden genomen, wordt beheerst door het Unierecht. Deze handeling houdt in dat rekening wordt gehouden met de herwaardering van het kapitaal tussen de datum van het verzoek en de in het Statuut voorziene datum van daadwerkelijke overdracht. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de Commissie niet bevoegd was om een aftrek toe te passen op de herwaardering van het kapitaal tussen de datum van inschrijving van het verzoek en de daadwerkelijke overdracht van het kapitaal. Hiermee heeft het Gerecht artikel 11, lid 2, tweede alinea, van bijlage VIII bij het Statuut miskend en de bevoegdheid genegeerd die de Commissie aan dit artikel ontleent. Het Gerecht is dus uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting.

Het tweede middel van de hogere voorziening is ontleend aan een onjuiste rechtsopvatting, namelijk dat de aftrek van de herwaardering van het kapitaal kon plaatsvinden tegen een ander percentage dan het in het Statuut en uitsluitend op basis van het overdraagbare kapitaal voorziene percentage. De aftrek moet namelijk geschieden conform het Statuut dat de eerbiediging van het actuariële evenwicht voorschrijft en daartoe voorziet in de toepassing van een percentage van 3,1 %. Voorts heeft het Gerecht, door te verwijzen naar het „overdraagbare” bedrag, terwijl artikel 11, lid 2, van bijlage VIII bij het Statuut zegt dat de omzetting van de bedragen die overeenkomen met de pensioenrechten van de betrokkene in pensioenjaren, moet geschieden op basis van de daadwerkelijke overdracht, dat artikel geschonden en het arrest van 13 oktober 2015 in de zaak *Commissie/Verile en Gjergj* (T-104/14 P) miskend, dat het Gerecht in hogere voorziening heeft gewezen.

Het derde middel is ontleend aan een onjuiste rechtsopvatting, namelijk dat voorrang is gegeven aan de door de Commissie vastgestelde algemene uitvoeringsbepalingen en niet aan het Statuut zelf, dat van hiërarchisch hogere rang is, en aan een niet-nakoming van de motiveringsplicht. Met het eerste onderdeel van het derde middel stelt de Commissie dat het Gerecht aan de algemene uitvoeringsbepalingen een uitlegging heeft gegeven die in strijd is met de bewoordingen van de statutaire bepaling waaraan die AUB worden geacht uitvoering te geven, en in strijd heeft gehandeld met het beginsel dat het Statuut, zoals uitgelegd in het arrest van het Hof in de zaak *Radek Časta*, niet de mogelijkheid biedt om bedragen die niet werkelijk pensioenrechten vertegenwoordigen, om te zetten in dienstjaren. Met het tweede onderdeel van het derde middel betoogt de Commissie dat het Gerecht de motiveringsplicht niet is nagekomen, door op tegenstrijdige gronden vast te stellen dat het nationale pensioenfonds de herwaardering van het kapitaal tussen de datum van het verzoek en die van de daadwerkelijke overdracht had aangetoond.

Het vierde onderdeel is ontleend aan een kennelijk onjuiste beoordeling en een niet-nakoming van de motiveringsplicht door het Gerecht, door vast te stellen dat er sprake was van een ongerechtvaardigde verrijking, die er niet was. Ten eerste heeft het Gerecht geoordeeld dat het een ongerechtvaardigde verrijking zou zijn om slechts een deel van het overgedragen kapitaal om te zetten in dienstjaren, terwijl die overdracht wordt beoordeeld op de datum van het verzoek om overdracht en vervolgens het regime volgt van het „fictieve” fonds gebaseerd op een stelsel van kapitalisatie. Met het tweede onderdeel van het vierde middel beroept de Commissie zich op een niet-nakoming van de motiveringsplicht: het Gerecht heeft vastgesteld dat er sprake is van een ongerechtvaardigde verrijking zonder de gegrondheid van die vaststelling uiteen te zetten in het licht van het argument van de Commissie dat het bedrag dat de toepassing van het percentage van 3,1 % overschreed, was terugbetaald aan de betrokken ambtenaar.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Hof van beroep Brussel (België) op
23 februari 2018 — Skype Communications Sàrl / Belgisch Instituut voor postdiensten en
telecommunicatie (BIPT)**

(Zaak C-142/18)

(2018/C 161/43)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Hof van beroep Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Skype Communications Sàrl

Verwerende partij: Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie (BIPT)

Prejudiciële vragen

1) Moet volgens de definitie van elektronische-communicatiedienst in artikel 2, onder c), van richtlijn 2002/21/EG van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (¹), zoals gewijzigd, een via software aangeboden VoIP-dienst waarbij de oproep via een openbaar geschakeld telefoonnet wordt afgegeven aan een vast of mobiel E.164-nummer van een nationaal nummerplan, worden gekwalificeerd als elektronische-communicatiedienst, ook al vormt de internettoegangsdienst waarmee een gebruiker tot die VoIP-dienst toegang heeft, op zich al een elektronische-communicatiedienst, wanneer de softwareaanbieder die dienst tegen vergoeding aanbiedt en met de aanbieders van telecommunicatiediensten die naar behoren zijn gemachtigd om oproepen naar het openbaar geschakeld telefoonnet over te brengen en af te geven overeenkomsten sluit waardoor de gespreksafgifte naar een vast of mobiel nummer van een nationaal nummerplan mogelijk is?

- 2) Ingeval de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, blijft het antwoord dan ongewijzigd als er rekening mee wordt gehouden dat de functie van de software die de spraakoproep mogelijk maakt, slechts een functie van die software is en de software ook zonder die functie kan worden gebruikt?
- 3) Ingeval de twee eerste vragen bevestigend worden beantwoord, blijft het antwoord op de eerste vraag dan ongewijzigd als er rekening mee wordt gehouden dat de aanbieder van de dienst in zijn algemene voorwaarden bepaalt dat hij geen aansprakelijkheid jegens de eindklant aanvaardt voor het overbrengen van de signalen?
- 4) Ingeval de drie eerste vragen bevestigend worden beantwoord, blijft het antwoord op de eerste vraag dan ongewijzigd als er rekening mee wordt gehouden dat de dienst ook aan de definitie van 'dienst van de informatiemaatschappij' voldoet?

(¹) Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn) (PB L 108, blz. 33).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État (Frankrijk) op 23 februari 2018 — Regards Photographiques SARL / Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Zaak C-145/18)

(2018/C 161/44)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Regards Photographiques SARL

Verwerende partij: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Prejudiciële vragen

- Moeten de artikelen 103 en 311 van richtlijn 2006/112/EG van 28 november 2006 (¹) en punt 7 van deel A van bijlage IX bij deze richtlijn aldus worden uitgelegd dat zij enkel vereisen dat foto's door hun maker zijn genomen, door hem of onder zijn toezicht zijn afgedrukt, gesigneerd en genummerd, met een oplage van maximaal 30 exemplaren voor alle formaten en dragers samen, om in aanmerking te komen voor het verlaagde btw-tarief?
- Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, is het de lidstaten dan niettemin toegestaan om foto's die voorts geen artistiek karakter hebben uit te sluiten van het voordeel van het verlaagde btw-tarief?
- Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, aan welke andere voorwaarden dienen foto's dan te voldoen om in aanmerking te komen voor het verlaagde btw-tarief? Moeten zij met name een artistiek karakter vertonen?
- Moeten die voorwaarden uniform worden uitgelegd binnen de Europese Unie of verwijzen zij naar het recht van elke lidstaat en met name naar het intellectuele eigendomsrecht?

(¹) Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 347, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal da Relação de Lisboa (Portugal) op 26 februari 2018 — Agostinho da Silva Martins / Dekra Claims Services Portugal SA

(Zaak C-149/18)

(2018/C 161/45)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal da Relação de Lisboa

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Agostinho da Silva Martins

Verwerende partij: Dekra Claims Services Portugal SA

Prejudiciële vragen

- (a) Heeft de in Portugal geldende regeling voorrang als zijnde een afwijkende dwingende rechtsregel in de zin van artikel 16 van de Rome II-verordening ⁽¹⁾?
- (b) Kan diezelfde regel worden opgevat als een bepaling van Unierecht die een collisiereguleer vastlegt in de zin van artikel 27 van de Rome II-verordening?
- (c) Is op een Portugees staatsburger die benadeelde van een verkeersongeval in Spanje is, de verjaringsregel van artikel 498, lid 3, van de Portugese Código Civil van toepassing, overeenkomstig artikel 28 van richtlijn 2009/103/EG ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 864/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 betreffende het recht dat van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen (Rome II) (PB 2007, L 199, blz. 40).

⁽²⁾ Richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid (PB 2009, L 263, blz. 11).

Hogere voorziening, ingesteld op 23 februari 2018 door Crédit mutuel Arkéa tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer — uitgebreid) van 13 december 2017 in zaak T-712/15, Crédit mutuel Arkéa / Europese Centrale Bank

(Zaak C-152/18 P)

(2018/C 161/46)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Crédit mutuel Arkéa (vertegenwoordiger: H. Savoie, avocat)

Andere partijen in de procedure: Europese Centrale Bank, Europese Commissie

Conclusies

— vernietiging van het arrest van 13 december 2017 (T-712/15) waarbij het Gerecht het verzoek van Crédit mutuel Arkéa tot nietigverklaring van het besluit van de Europese Centrale Bank van 5 oktober 2015 (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/28) houdende vaststelling van de prudentiële vereisten voor Groupe Crédit mutuel heeft afgewezen

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar hogere voorziening voert verzoekster twee middelen aan:

- onjuiste rechtsopvatting, doordat het Gerecht heeft geoordeeld dat de ECB op grond van artikel 2, lid 21, onder c), van de GTM-kaderverordening kan voorzien in geconsolideerd prudentieel toezicht op instellingen die zijn aangesloten bij een centraal orgaan, ook al is dit orgaan geen kredietinstelling;
- onjuiste juridische kwalificatie van de feiten, doordat het Gerecht heeft geoordeeld dat Crédit mutuel een groep vormt die aan prudentieel toezicht is onderworpen, omdat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, lid 1, van verordening nr. 575/2013⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 (PB 2013, L 176, blz. 1).

Hogere voorziening, ingesteld op 23 februari 2018 door Crédit mutuel Arkéa tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer — uitgebreid) van 13 december 2017 in zaak T-52/16, Crédit mutuel Arkéa / Europese Centrale Bank

(Zaak C-153/18 P)

(2018/C 161/47)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Crédit mutuel Arkéa (vertegenwoordiger: H. Savoie, avocat)

Andere partijen in de procedure: Europese Centrale Bank, Europese Commissie

Conclusies

- vernietiging van het arrest van 13 december 2017 (T-52/16) waarbij het Gerecht het verzoek van Crédit mutuel Arkéa tot nietigverklaring van het besluit van de Europese Centrale Bank van 4 december 2015 (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/40) houdende vaststelling van de prudentiële vereisten voor Groupe Crédit mutuel heeft afgewezen

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar hogere voorziening voert verzoekster twee middelen aan:

- onjuiste rechtsopvatting, doordat het Gerecht heeft geoordeeld dat de ECB op grond van artikel 2, lid 21, onder c), van de GTM-kaderverordening kan voorzien in geconsolideerd prudentieel toezicht op instellingen die zijn aangesloten bij een centraal orgaan, ook al is dit orgaan geen kredietinstelling;
- onjuiste juridische kwalificatie van de feiten, doordat het Gerecht heeft geoordeeld dat Crédit mutuel een groep vormt die aan prudentieel toezicht is onderworpen, omdat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, lid 1, van verordening nr. 575/2013⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 (PB 2013, L 176, blz. 1).

Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Ilmārs Rimšēvičs / Republiek Letland

(Zaak C-202/18)

(2018/C 161/48)

Proceestaal: Lets

Partijen

Verzoekende partij: Ilmārs Rimšēvičs (vertegenwoordigers: S. Vārpiņš, I. Pazare, M. Kvēps, advokāti)

Verwerende partij: Republiek Letland

Conclusies

- vaststellen dat verzoeker bij het op 19 februari 2018 door het Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (bureau voor corruptiepreventie en -bestrijding) namens de Republiek Letland vastgestelde besluit betreffende de toepassing van veiligheidsmaatregelen, op onwettige wijze uit zijn ambt van president van de Letse Nationale Bank is ontzet.
- de bij het op 19 februari 2018 door het bureau voor corruptiepreventie en -bestrijding namens de Republiek Letland vastgestelde besluit betreffende de toepassing van veiligheidsmaatregelen aan verzoeker opgelegde veiligheidsmaatregel die een verbod op de uitoefening van bepaalde beroepsactiviteiten behelst — waarbij verzoeker is verboden om het ambt van president van de Letse Nationale Bank uit te oefenen en gebruik te maken van de hem als zodanig toekomstende rechten — onwettig verklaren.
- de beperkingen van de uitoefening door verzoeker van zijn functie van lid van de Raad van bestuur van de Europese Centrale Bank en van de hem als zodanig toekomstende rechten, die zijn opgelegd als gevolg van het op 19 februari 2018 door het bureau voor corruptiepreventie en -bestrijding namens de Republiek Letland vastgestelde besluit betreffende de toepassing van veiligheidsmaatregelen, onwettig verklaren.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Verzoeker komt op tegen het onwettige besluit dat op 19 februari 2018 is vastgesteld door de met het onderzoek belaste autoriteit van de Letse Staat — het bureau voor corruptiepreventie en -bestrijding, dat deel uitmaakt van de uitvoerende macht — waarbij hij voor onbepaalde tijd uit zijn ambt van president van de Letse Nationale Bank is ontzet. Het besluit om hem te ontslaan is vastgesteld namens de Letse Staat. Door de ontzetting uit zijn ambt van president van de Letse Nationale Bank is verzoeker ex officio ook uit zijn functie van lid van de Raad van bestuur van de Europese Centrale Bank ontzet.
2. Door verzoeker te ontslaan, zijn minstens de hierna uiteengezette inbreuken gepleegd.
3. In de eerste plaats is artikel 14.2 van Protocol (nr. 4) bij het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), betreffende de statuten van het Europees stelsel van centrale banken en van de Europese Centrale Bank, geschonden door verzoeker uit zijn ambt van president van de Letse Nationale Bank en uit zijn functie van lid van de Raad van bestuur van de Europese Centrale Bank te ontzetten, aangezien ten tijde van zijn ontslag aan geen van de in dat artikel gestelde voorwaarden voor ontslag van de presidenten van de nationale centrale banken (de president voldoet niet meer aan de eisen voor de uitoefening van zijn ambt of is op ernstige wijze tekortgeschoten) was voldaan.
4. In de tweede plaats is ook inbreuk gemaakt op artikel 22 van de Likums „Par Latvijas Banku” (wet op de Letse Nationale Bank), dat wil zeggen de rechtshandeling waarbij het VWEU ten uitvoer wordt gelegd, door verzoeker uit zijn ambt van president van de Letse Nationale Bank te ontzetten. Ten tijde van de vaststelling van het voornoemde besluit was aan geen van de in dat artikel gestelde voorwaarden voor ontslag van de president van de Letse Nationale Bank voldaan (ten eerste het ontslag van de betrokkene; ten tweede de in artikel 14.2 van de statuten van het Europees stelsel van centrale banken en van de Europese Centrale Bank gestelde voorwaarde van het bestaan van een ernstige tekortkoming, in welk geval het parlement kan beslissen over de ontzetting van de president van de Letse Nationale Bank uit zijn ambt nadat de veroordeling in kracht van gewijsde is gegaan, en ten derde de overige in het voornoemde artikel 14.2 gestelde voorwaarden). Bovendien is overeenkomstig de voornoemde wet alleen het parlement van de Republiek Letland bevoegd om de president van de Letse Nationale Bank te ontslaan, maar heeft niet dat parlement maar de met het onderzoek belaste autoriteit van de Republiek Letland, die deel uitmaakt van de uitvoerende macht, verzoeker ontslagen.

5. In de derde plaats heeft het bureau voor corruptiepreventie en -bestrijding bij de ontzetting van verzoeker uit zijn ambt van president van de Letse Nationale Bank het Unierecht verkeerd toegepast door te stellen dat verzoeker in de Raad van bestuur van de Europese Centrale Bank niet onafhankelijk en in het belang van de Europese Centrale Bank handelde, maar de bevoegdheden van de president van de Letse Nationale Bank uitoefende en in het belang van de Letse Nationale Bank handelde. Artikel 13 van het Verdrag betreffende de Europese Unie bepaalt nochtans dat de Europese Centrale Bank een instelling van de Europese Unie is.

In de uitoefening van hun ambt mogen de ambtenaren van de instellingen van de Europese Unie alleen de door het Unierecht verleende bevoegdheden uitoefenen en alleen in het belang van die instellingen handelen. Bepalen welke activiteiten tot de taken van de ambtenaren van de instellingen van de Europese Unie behoren, is geen zaak van het nationale recht en derhalve is het niet mogelijk om bij de uitoefening van de functie van ambtenaar van de instellingen van de Europese Unie bevoegdheden uit te oefenen die zijn toegekend bij nationale rechtshandelingen.

Artikel 130 VWEU, dat de onafhankelijkheid van de Europese Centrale Bank waarborgt, sluit uit dat de president van de Letse Nationale Bank bij de uitoefening van zijn functie van lid van de Raad van bestuur van de Europese Centrale Bank als vertegenwoordiger van de Letse Nationale Bank kan handelen en (uitsluitend) in het belang van deze laatste of van de Republiek Letland kan handelen.

Beroep ingesteld op 3 april 2018 — Europese Centrale Bank / Republiek Letland

(Zaak C-238/18)

(2018/C 161/49)

Procestaal: Lets

Partijen

Verzoekende partij: Europese Centrale Bank (ECB) (vertegenwoordigers: C. Zilioli, C. Kroppenstedt en K. Kaiser, gemachtigden, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogado)

Verwerende partij: Republiek Letland

Conclusies

De ECB vraagt het Hof om:

- de Republiek Letland overeenkomstig artikel 24, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie en artikel 62 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof te verzoeken alle relevante informatie te verstrekken over het lopende onderzoek van de Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (Bureau ter voorkoming en bestrijding van corruptie) naar de president van de Bank van Letland;
- vast te stellen, op basis van artikel 14.2 van de statuten van het Europees Stelsel van centrale banken en van de Europese Centrale Bank, dat de Republiek Letland de tweede alinea van die bepaling heeft geschonden:

 - door de president van de Bank van Letland uit zijn ambt te ontzetten vóór een onafhankelijke rechterlijke instantie, die de zaak ten gronde heeft onderzocht, hem bij arrest heeft veroordeeld, en
 - voor zover dit wordt bevestigd door de feiten die door de Republiek Letland zijn uiteengezet, zonder dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die in casu ontzetting uit het ambt rechtvaardigen;

- de Republiek Letland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De ECB stelt dat de Republiek Letland inbreuk heeft gemaakt op artikel 14.2, tweede alinea, van de statuten van het Europees Stelsel van centrale banken en van de Europese Centrale Bank door de president van de Bank van Letland op grond van een voorlopige, tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel uit zijn ambt te ontzetten, zonder dat hij bij een uitspraak van een onafhankelijke rechter, die de zaak ten gronde heeft onderzocht, is veroordeeld.

GERECHT

Arrest van het Gerecht van 22 maart 2018 — De Capitani/Parlement

(Zaak T-540/15) ⁽¹⁾

[„Toegang tot documenten — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Documenten betreffende een lopende wetgevingsprocedure — Trialogen — Tabellen met vier kolommen betreffende het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad over Europol en tot intrekking van de besluiten 2009/371/JBZ en 2005/681/JBZ — Gedeeltelijke weigering van toegang — Beroep tot nietigverklaring — Procesbelang — Ontvankelijkheid — Artikel 4, lid 3, eerste alinea, van verordening nr. 1049/2001 — Exceptie verband houdende met de bescherming van het besluitvormingsproces — Ontbreken van een algemeen vermoeden van weigering van toegang tot de tabellen met vier kolommen die in het kader van de trialogen zijn opgesteld”]

(2018/C 161/50)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Emilio De Capitani (Brussel, België) (vertegenwoordigers: O. Brouwer, J. Wolfhagen en E. Raedts, advocaten)

Verwerende partij: Europees Parlement (vertegenwoordigers: aanvankelijk N. Görlitz, A. Troupiotis en C. Burgos, vervolgens N. Görlitz, C. Burgos en I. Anagnostopoulou, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van verwerende partij: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: E. Rebasti, B. Driessen en J.-B. Laignelot, gemachtigden) en Europese Commissie (vertegenwoordigers: J. Baquero Cruz en F. Clutuche-Duvieusart, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU, strekkende tot nietigverklaring van besluit A(2015) 4931 van het Europees Parlement van 8 juli 2015 houdende weigering om verzoeker volledige toegang te verlenen tot de documenten LIBE-2013-0091-02 en LIBE-2013-0091-03

Dictum

- 1) Besluit A(2015) 4931 van het Europees Parlement van 8 juli 2015 wordt nietig verklaard, voor zover daarbij aan Emilio De Capitani de volledige toegang wordt geweigerd tot de documenten LIBE-2013-0091-02 en LIBE-2013-0091-03.
- 2) Het Parlement draagt zijn eigen kosten en wordt verwezen in de kosten van Emilio De Capitani.
- 3) De Raad van de Europese Unie en de Europese Commissie dragen hun eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 398 van 30.11.2015.

Arrest van het Gerecht van 22 maart 2018 — Stavvytski / Raad(Zaak T-242/16) ⁽¹⁾

(„Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid — Restrictieve maatregelen met betrekking tot de situatie in Oekraïne — Bevriezing van fondsen — Lijst van personen, entiteiten en lichamen waarop de bevriezing van tegoeden en economische middelen van toepassing is — Handhaving van verzoekers naam op de lijst — Motiveringsplicht — Exceptie van onwettigheid — Evenredigheid — Rechtsgrondslag — Kennelijk onjuiste beoordeling”)

(2018/C 161/51)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Edward Stavvytski (Brussel, België) (vertegenwoordigers: J. Grayston, solicitor, P. Gjørtler, G. Pandey en D. Rovetta, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: V. Piessevaux en J.-P. Hix, gemachtigden)

Interveniënte aan de zijde van de verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: aanvankelijk E. Paasivirta en S. Bartelt, vervolgens E. Paasivirta en L. Baumgart, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU, strekkende tot nietigverklaring van besluit (GBVB) 2016/318 van de Raad van 4 maart 2016 tot wijziging van besluit 2014/119/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen bepaalde personen, entiteiten en lichamen in het licht van de situatie in Oekraïne (PB 2016, L 60, blz. 76), en van uitvoeringsverordening (EU) 2016/311 van de Raad van 4 maart 2016 tot uitvoering van verordening (EU) nr. 208/2014 betreffende beperkende maatregelen tegen bepaalde personen, entiteiten en lichamen in het licht van de situatie in Oekraïne (PB 2016, L 60, blz. 1), voor zover verzoekers naam is gehandhaafd op de lijst van personen, entiteiten en lichamen op wie die beperkende maatregelen van toepassing zijn

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Edward Stavvytski wordt verwezen in zijn eigen kosten en in die van de Raad van de Europese Unie.
- 3) De Europese Commissie zal haar eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 270 van 25.7.2016.

Arrest van het Gerecht van 20 maart 2018 — Šroubárna Ždánice / Raad(Zaak T-442/16) ⁽¹⁾

[„Verzoek om terugbetaling van antidumpingrechten — Invoer van bepaalde soorten ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen van oorsprong uit China of verzonden vanuit Maleisië — Verordening (EG) nr. 91/2009 en uitvoeringsverordening (EU) nr. 723/2011 — Bevoegdheid van de nationale rechter — Onbevoegdheid van het Gerecht”]

(2018/C 161/52)

Procestaal: Tsjechisch

Partijen

Verzoekende partij: Šroubárna Ždánice a.s. (Kyjov, Tsjechische Republiek) (vertegenwoordiger: M. Osladil, advocaat)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: H. Marcos Fraile en A. Westerhof Löfflerová, gemachtigden, bijgestaan door N. Tuominen, advocaat)

Interveniënte aan de zijde van verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Maxian Rusche en P. Němečková, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek om terugbetaling van antidumpingrechten en rente die verzoekster beweerdelijk ten onrechte aan de Tsjechische douaneautoriteiten heeft betaald na de vaststelling van verordening (EG) nr. 91/2009 van de Raad van 26 januari 2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde soorten ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB 2009, L 29, blz. 1), van uitvoeringsverordening (EU) nr. 723/2011 van de Raad van 18 juli 2011 tot uitbreiding van het bij verordening nr. 91/2009 ingestelde definitieve antidumpingrecht op bepaalde soorten uit Maleisië verzonden ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit Maleisië (PB 2011, L 194, blz. 6), en van uitvoeringsverordening (EU) nr. 924/2012 van de Raad van 4 oktober 2012 tot wijziging van verordening nr. 91/2009 (PB 2012, L 275, blz. 1)

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen wegens onbevoegdheid van het Gerecht om er kennis van te nemen.*
- 2) *Šroubárna Ždánice a.s. wordt verwezen in haar eigen kosten en in die van de Raad van de Europese Unie.*
- 3) *De Europese Commissie wordt verwezen in haar eigen kosten.*

⁽¹⁾ PB C 392 van 24.10.2016.

Arrest van het Gerecht van 22 maart 2018 — HJ/ EMA

(Zaak T-579/16) ⁽¹⁾

(„Openbare dienst — Tijdelijk functionarissen — Niet-verlenging van een overeenkomst voor bepaalde tijd — Artikel 8, eerste alinea, RAP — Herkwalificatie van een overeenkomst voor bepaalde tijd als overeenkomst voor onbepaalde tijd — Kennelijk onjuiste beoordeling — Zorgplicht — Motiveringsplicht — Recht om te worden gehoord — Beoordelingsrapport — Motiveringsplicht — Kennelijk onjuiste beoordeling”)

(2018/C 161/53)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: HJ (vertegenwoordigers: L. Levi en A. Blot, advocaten)

Verwerende partij: Europees Geneesmiddelenbureau (EMA) (vertegenwoordigers: F. Cooney en N. Rampal Olmedo, gemachtigden, bijgestaan door A. Duron en D. Waelbroeck, advocaten)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 270 VWEU, ten eerste strekkende tot nietigverklaring van verzoeksters beoordelingsrapport over de periode van 16 februari tot en met 31 december 2014, van het besluit van EMA van 1 april 2015 om haar overeenkomst van tijdelijk functionaris niet te verlengen en van de twee besluiten van 26 oktober 2015 tot afwijzing van haar klachten tegen die twee besluiten, en ten tweede tot vergoeding van de schade die verzoekster zou hebben geleden

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *HJ wordt verwezen in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 145 van 25.4.2016 (zaak aanvankelijk ingeschreven bij het Gerecht voor ambtenarenzaken van de Europese Unie onder nummer F-8/16, en op 1 september 2016 overgedragen aan het Gerecht van de Europese Unie).

Arrest van het Gerecht van 20 maart 2018 — Argyraki / Commissie**(Zaak T-734/16) ⁽¹⁾****(„Openbare dienst — Ambtenaren — Pensioenen — Berekening van dienstjaren — Inaanmerkingneming van dienstperioden in de hoedanigheid van hulpfunctionaris — Voorwaarden — Rechtsgrondslag”)****(2018/C 161/54)***Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Vassilia Argyraki (Brussel, België) (vertegenwoordiger: S. Pappas, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: aanvankelijk G. Berscheid, G. Gattinara en A.-C. Simon, vervolgens G. Berscheid, G. Gattinara en L. Radu Bouyon, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 270 VWEU, strekkende tot nietigverklaring van het besluit van het Bureau „Beheer en afwikkeling van individuele rechten” (PMO) van de Commissie van 29 januari 2016 tot afwijzing van verzoeksters verzoek om haar dienstperioden in de hoedanigheid van hulpfunctionaris in het kader van de berekening van haar pensioenrechten aan te merken als perioden in de hoedanigheid van tijdelijk functionaris

Dictum

- 1) *Het besluit van 29 januari 2016 van het Bureau „Beheer en afwikkeling van individuele rechten” (PMO) van de Europese Commissie tot afwijzing van verzoeksters verzoek om haar dienstperioden in de hoedanigheid van hulpfunctionaris in het kader van de berekening van haar pensioenrechten aan te merken als perioden in de hoedanigheid van tijdelijk functionaris wordt nietig verklaard.*
- 2) *De Commissie wordt verwezen in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 462 van 12.12.2016.

Arrest van het Gerecht van 22 maart 2018 — Safe Skies/EUIPO — Travel Sentry (TSA LOCK)(Zaak T-60/17) ⁽¹⁾

[„Uniemerik — Nietigheidsprocedure — Uniewoordmerk TSA LOCK — Absolute weigeringsgronden — Onderscheidend vermogen — Geen beschrijvend karakter — Artikel 7, lid 1, onder b), c) en g), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder b), c) en g), van verordening (EU) 2017/1001]”]

(2018/C 161/55)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Safe Skies LLC (New York, New York, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: V. Schwepler, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: A. Söder, gemachtigde)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO, interveniënte voor het Gerecht: Travel Sentry, Inc. (Windermere, Florida, Verenigde Staten) (vertegenwoordigers: J. L. Gracia Albero en V. Torelli, advocaten)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 24 november 2016 (zaak R 233/2016-4) inzake een nietigheidsprocedure tussen Safe Skies en Travel Sentry

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Safe Skies LLC wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 104 van 3.4.2017.

Arrest van het Gerecht van 20 maart 2018 — Webgarden/EUIPO (Dating Bracelet)(Zaak T-272/17) ⁽¹⁾

[„Uniemerik — Aanvraag voor Uniebeeldmerk Dating Bracelet — Absolute weigeringsgrond — Beschrijvend karakter — Artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EU) 2017/1001] — Eerdere praktijk van het EUIPO — Gelijke behandeling — Rechtszekerheid”]

(2018/C 161/56)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Verzoekende partij: Webgarden Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. (Budapest, Hongarije) (vertegenwoordiger: G. Jambrik, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: P. Sipos, gemachtigde)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 1 maart 2017 (zaak R 658/2016-5) inzake een aanvraag tot inschrijving van het beeldteken Dating Bracelet als Uniemerik

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Webgarden Szolgálató és Kereskedelmi Kft. wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 231 van 17.7.2017.

Beschikking van het Gerecht van 9 maart 2018 — Aurora Group Danmark/EUIPO — Retail Distribution (PANZER)

(Zaak T-246/16) ⁽¹⁾

(„Uniemerk — Nietigheidsprocedure — Intrekking van de vordering tot nietigverklaring — Afdoening zonder beslissing”)

(2018/C 161/57)

Procestaal: Deens

Partijen

Verzoekende partij: Aurora Group Danmark A/S (Ballerup, Denemarken) (vertegenwoordiger: L. Elmggaard Sørensen, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: aanvankelijk D. Gaja, vervolgens T. Frydendahl en D. Walicka, gemachtigden)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO, interveniërend voor het Gerecht: Retail Distribution ApS (Hinnerup, Denemarken) (vertegenwoordiger: E. A. Skovbo, advocate)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 3 maart 2016 (zaak R 447/2015-1) inzake een nietigheidsprocedure tussen Retail Distribution en Aurora Group Danmark

Dictum

- 1) Op het beroep hoeft niet meer te worden beslist.
- 2) Aurora Group Danmark A/S en Retail Distribution ApS worden elk verwezen in hun eigen kosten en in de helft van de kosten van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO).

⁽¹⁾ PB C 279 van 1.8.2016.

Beschikking van het Gerecht van 13 maart 2018 — Disney Enterprises/EUIPO — Di Molfetta (DISNEY FROZEN)

(Zaak T-567/17) ⁽¹⁾

(„Uniemerk — Oppositieprocedure — Intrekking van de inschrijvingsaanvraag — Afdoening zonder beslissing”)

(2018/C 161/58)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Disney Enterprises, Inc. (Burbank, Californië, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: M. Graf, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: E. Markakis en A. Folliard-Monguiral, gemachtigden)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO: Fabio Di Molfetta (Bisceglie, Italië)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 12 mei 2017 (zaak R 2342/2016-5) inzake een oppositieprocedure tussen Fabio Di Molfetta en Disney Enterprises, Inc.

Dictum

- 1) Op het beroep hoeft niet meer te worden beslist.
- 2) Disney Enterprises, Inc. wordt verwezen in haar eigen kosten alsmede in de kosten van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO).

⁽¹⁾ PB C 347 van 16.10.2017.

Beschikking van het Gerecht van 8 maart 2018 — Comune di Milano / Raad

(Zaak T-46/18) ⁽¹⁾

(„Onbevoegdverklaring”)

(2018/C 161/59)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Comune di Milano (Italië) (vertegenwoordigers: F. Sciaudone en M. Condinanzi, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: E. Rebasti, M. Bauer en F. Florindo Gijón, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot nietigverklaring van het besluit van de Raad dat is vastgesteld in de marge van de 3579e bijeenkomst van de Raad „Algemene Zaken” van 20 november 2017 betreffende de selectie van de nieuwe vestigingsplaats van het Europees Geneesmiddelenbureau („EMA”), voor zover in dat besluit is vastgesteld dat de nieuwe vestigingsplaats van het Europees Geneesmiddelenbureau Amsterdam is

Dictum

- 1) Het Gerecht verwijst zaak T-46/18 naar het Hof voor uitspraak op het beroep.
- 2) De beslissing omtrent het verzoek tot interventie van het Koninkrijk der Nederlanden en dat van Regione Lombardia wordt aangehouden.
- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB C 94 van 12.3.2018.

Beroep ingesteld op 22 februari 2018 — VI/ Commissie**(Zaak T-109/18)**

(2018/C 161/60)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: VI (vertegenwoordigers: G. Pandey en V. Villante, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- primair en voor zover nodig, artikel 90 van het Ambtenarenstatuut krachtens artikel 270 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie ongeldig en in casu niet van toepassing te verklaren;
- ten eerste, nietig te verklaren het besluit van het Europees Bureau voor personeelsselectie (EPSO) van 14 november 2017 tot afwijzing van haar klacht van 13 juli 2017, daaronder begrepen de afwijzing van haar verzoek om een vergoeding van 50 000 EUR;
- ten tweede, nietig te verklaren het besluit van EPSO van 19 april 2017 tot afwijzing van haar verzoek om herziening van het besluit van het selectiecomité om haar niet tot de volgende fase van het vergelijkend onderzoek toe te laten;
- ten derde, nietig te verklaren het besluit van 6 februari 2017 op het online EPSO-account om haar niet op te nemen op de ontwerplijst van ambtenaren die zijn geselecteerd voor vergelijkend onderzoek EPSO/AD/323/16;
- ten vierde, nietig te verklaren de op 26 mei 2016 bekendgemaakte aankondiging van vergelijkend onderzoek EPSO/AD/323/16 en de volledige op grond daarvan opgestelde ontwerplijst van ambtenaren die zijn geselecteerd voor deelname aan dat vergelijkend onderzoek;
- haar een vergoeding toe te kennen voor de schade die zij heeft geleden door bovengenoemde onwettige besluiten; en
- de verwerende partij te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan een kennelijk onjuiste beoordeling door EPSO/het selectiecomité bij de beoordeling van verzoeksters werkervaring, daaronder begrepen schending van bijlage III bij de betrokken aankondiging van vergelijkend onderzoek betreffende de vereiste werkervaring.
2. Tweede middel, ontleend aan schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van verzoeksters recht om te worden gehoord, niet-nakoming van de motiveringsplicht en schending van artikel 296 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

3. Derde middel, ontleend aan schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van verordening nr. 1/58⁽¹⁾, van de artikelen 1 quater en 28 van het Ambtenarenstatuut, van artikel 1, lid 1, onder f), van bijlage III daarbij alsmede schending van de beginselen van gelijke behandeling en het verbod van discriminatie.

⁽¹⁾ Verordening nr. 1 van 15 april 1958 tot regeling van het taalgebruik in de Europese Economische Gemeenschap (PB, bijzondere Engelse versie, 1952-1958 (I), blz. 59).

**Beroep ingesteld op 26 februari 2018 — Tomasz KawałkoTrofeum/EUIPO — Ferrero
(KINDERPRAMS)**

(Zaak T-115/18)

(2018/C 161/61)

Taal van het verzoekschrift: Pools

Partijen

Verzoekende partij: Tomasz KawałkoTrofeum (Gdynia, Polen) (vertegenwoordiger: P. Moksa, radca prawny)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Ferrero SpA (Alba, Italië)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniewoordmerk „KINDERPRAMS” — inschrijvingsaanvraag nr. 12 916 961

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 14 december 2018 in zaak R 1112/2017-4

Conclusies

- herziening van de bestreden beslissing door inschrijving van het merk KINDERPRAMS;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

Schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001.

Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — HMV (Brands)/EUIPO — Our Price Records (OUR PRICE)

(Zaak T-129/18)

(2018/C 161/62)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: HMV (Brands) Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: M. Hicks en N. Zweck, Barristers)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Our Price Records Ltd (Londen, Verenigd Koninkrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: Uniebeeldmerk met de woordelementen „OUR PRICE” — inschrijvingsaanvraag nr. 13 636 998

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 15 december 2017 in zaak R 838/2017-2

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- de bestreden beslissing te vernietigen;
- het EUIPO te verwijzen in de kosten;
- Our Price Records Limited te verwijzen in de kosten (indien zij intervenueert in deze zaak);

EN OFWEL

- de oppositie van HMV in haar geheel toe te wijzen

OFWEL

- de zaak terug te verwijzen zodat het EUIPO die kan beoordelen in het licht van de vernietiging van de bestreden beslissing.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 4, van verordening 2017/1001.

Beroep ingesteld op 28 februari 2018 — LMP Lichttechnik Vertriebs / EUIPO (LITECRAFT)

(Zaak T-140/18)

(2018/C 161/63)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: LMP Lichttechnik Vertriebs GmbH (Ibbenbüren, Duitsland) (vertegenwoordiger: Rechtsanwalt R. Plegge)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: Uniewoordmerk „LITECRAFT” — inschrijvingsaanvraag nr. 15 282 635

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 8 januari 2018 in zaak R 699/2017-2

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

— schending van artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening nr. 207/2009.

Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — Société générale / ECB**(Zaak T-143/18)**

(2018/C 161/64)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Société générale (Parijs, Frankrijk) (vertegenwoordigers: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi en P. Kupka, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- artikel 5 van besluit nr. ECB/SSM/2017 — O2RNE8IBXP4R0TD8PU41/174 van de ECB van 19 december 2017 en artikel 3 van bijlage A daarbij nietig te verklaren voor zover daarbij maatregelen worden voorgeschreven die moeten worden getroffen ten aanzien van de onherroepelijke betalingstoezeggingen inzake de depositogarantiestelsels of de afwikkelingsfondsen;
- de ECB te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel: er is geen rechtsgrondslag voor de vaststelling van het bestreden besluit. Volgens verzoekster mist de ECB bevoegdheid om een algemeen toezichtvereiste op te leggen en heeft zij geen afzonderlijke en uitgebreide beoordeling verricht van verzoeksters situatie, anders dan de toepasselijke teksten voorschrijven.
 2. Tweede middel: de ECB heeft een juridische fout gemaakt in het bestreden besluit, voor zover zij de Unierechtelijke teksten die de kredietinstellingen de mogelijkheid bieden om gebruik te maken van onherroepelijke betalings-toezeggingen, onjuist heeft geïnterpreteerd en die bepalingen bijgevolg hun nuttige werking heeft ontnomen.
 3. Derde middel: de ECB heeft in het bestreden besluit de risico's die verbonden zouden zijn aan de onherroepelijke betalingstoezeggingen kennelijk onjuist beoordeeld, gelet op artikel 16 van verordening (EU) nr. 1024/2013 van de Raad van 15 oktober 2013 waarbij aan de Europese Centrale Bank specifieke taken worden opgedragen betreffende het beleid inzake het prudentieel toezicht op kredietinstellingen (PB 2013, L 287, blz. 63).
 4. Vierde middel: het bestreden besluit is gebrekkig gemotiveerd. Op de ECB rust een zwaardere motiveringsplicht en het bestreden besluit is ontoereikend gemotiveerd.
-

Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — Crédit Agricole e.a. / ECB**(Zaak T-144/18)**

(2018/C 161/65)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partijen: Crédit Agricole SA (Montrouge, Frankrijk) en 69 andere verzoekende partijen (vertegenwoordigers: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi en P. Kupka, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

De verzoekende partijen verzoeken het Gerecht:

- artikel 9 van besluit nr. ECB/SSM/2017 — 969500TJ5KRTCJQWXH05/380 van de ECB van 19 december 2017 en artikel 3 van bijlage A daarbij nietig te verklaren voor zover daarbij maatregelen worden voorgeschreven die moeten worden getroffen ten aanzien van de onherroepelijke betalingstoezeggingen inzake de depositogarantiestelsels of de afwikkelingsfondsen;
- de ECB te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen vier middelen aan die grotendeels dezelfde zijn als of soortgelijk zijn aan de middelen in zaak T-143/18, Société générale/ECB.

Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — Confédération nationale du Crédit mutuel e.a. / ECB**(Zaak T-145/18)**

(2018/C 161/66)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partijen: Confédération nationale du Crédit mutuel (Parijs, Frankrijk) en 37 andere verzoekers (vertegenwoordigers: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi en P. Kupka, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- artikel 8 van besluit nr. ECB/SSM/2017 — 9695000CG7B84NLR5984/207 van de ECB van 19 december 2017 nietig te verklaren voor zover daarbij maatregelen worden voorgeschreven die moeten worden getroffen ten aanzien van de onherroepelijke betalingstoezeggingen inzake de depositogarantiestelsels of de gemeenschappelijke afwikkelingsfondsen;
- de ECB te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen vier middelen aan die grotendeels dezelfde zijn als of soortgelijk zijn aan de middelen in zaak T-143/18, Société générale/ECB.

Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — BPCE e.a. / ECB**(Zaak T-146/18)**

(2018/C 161/67)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partijen: BPCE (Parijs, Frankrijk) en 36 andere verzoekers (vertegenwoordigers: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi en P. Kupka, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- artikel 4 van besluit nr. ECB/SSM/2017 — 9695005MSX1OYEMGDF46/338 (bezien in samenhang met de bijlage bij dit besluit) van de ECB van 19 december 2017 nietig te verklaren voor zover daarbij maatregelen worden voorgeschreven die moeten worden getroffen ten aanzien van de onherroepelijke betalingstoezeggingen inzake de depositogarantiestelsels of de gemeenschappelijke afwikkelingsfondsen;
- de ECB te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen vier middelen aan die grotendeels dezelfde zijn als of soortgelijk zijn aan de middelen in zaak T-143/18, *Société générale/ECB*.

Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — Arkéa Direct Bank e.a. / ECB**(Zaak T-149/18)**

(2018/C 161/68)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partijen: Arkéa Direct Bank (Puteaux, Frankrijk), Caisse de Bretagne de Crédit Mutuel Agricole (Le Relecq Kerhuon, Frankrijk), Crédit Mutuel Arkéa (Le Relecq Kerhuon), Crédit foncier et communal d'Alsace et de Lorraine-banque (Straatsburg, Frankrijk), Fédéral Finance (Le Relecq Kerhuon), Arkéa Home Loans SFH (Brest, Frankrijk), Arkéa Banking Services (Parijs, Frankrijk), Arkéa Public Sector SCF (Le Relecq Kerhuon), Arkéa Banque Entreprises et Institutionnels (Le Relecq Kerhuon), Keytrade Bank Luxembourg SA (Luxemburg, Luxemburg) (vertegenwoordigers: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi en P. Kupka, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- artikel 8 van besluit nr. ECB/SSM/2017 — 9695000CG7B84NLR5984/207 van de ECB van 19 december 2017 nietig te verklaren voor zover daarbij maatregelen worden voorgeschreven die moeten worden getroffen ten aanzien van de onherroepelijke betalingstoezeggingen inzake de depositogarantiestelsels of de gemeenschappelijke afwikkelingsfondsen;
- de ECB te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen vier middelen aan die grotendeels dezelfde zijn als of soortgelijk zijn aan de middelen in zaak T-143/18, *Société générale/ECB*.

Beroep ingesteld op 1 maart 2018 — BNP Paribas / ECB**(Zaak T-150/18)**

(2018/C 161/69)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: BNP Paribas (Parijs, Frankrijk) (vertegenwoordigers: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi en P. Kupka, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- artikel 9 van besluit nr. ECB/SSM/2017 — R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/248 van de ECB van 19 december 2017 gedeeltelijk nietig te verklaren — met name de leden 1, 2 en 3 van dat artikel — voor zover daarin is voorzien in een mindering van de onherroepelijke betalingstoezeggingen die op individuele, gesubconsolideerde of geconsolideerde basis zijn gedaan aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds, de nationale afwikkelingsfondsen en de nationale depositogarantiestelsels voor tier 1-kernkapitaal;
- de ECB te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel: er is geen rechtsgrondslag voor het bestreden besluit, aangezien de ECB haar bevoegdheden op het gebied van prudentieel toezicht heeft aangewend om een maatregel van algemene strekking te treffen waarvoor de wetgever bevoegd is, en de bevoegdheden heeft overschreden die haar zijn verleend bij artikel 4, lid 1, onder f), en artikel 16 van verordening (EU) nr. 1024/2013 van de Raad van 15 oktober 2013 waarbij aan de Europese Centrale Bank specifieke taken worden opgedragen betreffende het beleid inzake het prudentieel toezicht op kredietinstellingen (PB 2013, L 287, blz. 63).
2. Tweede middel: de ECB heeft in het bestreden besluit een juridische fout gemaakt, voor zover zij aan de Unierechtelijke teksten die de kredietinstellingen toestaan om een deel van hun verplichtingen ten aanzien van de nationale afwikkelingsfondsen, het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en de nationale depositogarantiestelsels te voldoen via onherroepelijke betalingstoezeggingen, een uitlegging heeft gegeven die niet strookt met de bedoeling van de wetgever, en die bepalingen bijgevolg hun nuttige werking heeft ontnomen. Het besluit van de ECB is voorts gebaseerd op een onjuiste lezing van het voor onherroepelijke betalingstoezeggingen geldende samenstel van Europese en nationale uitvoeringsbepalingen.
3. Derde middel: het bestreden besluit schendt het evenredigheidsbeginsel.
4. Vierde middel: het bestreden besluit is gebaseerd op een beoordelingsfout en schendt het beginsel van behoorlijk bestuur.

Beroep ingesteld op 26 februari 2018 — Legutko en Poręba / Parlement**(Zaak T-156/18)**

(2018/C 161/70)

*Procestaal: Pools***Partijen**

Verzoekende partijen: Ryszard Antoni Legutko (Moravië, Polen), Tomasz Piotr Poręba (Mielec, Polen) (vertegenwoordiger: M. Mataczyński, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- vaststellen dat verweerder artikel 130 van het Reglement van het Europees Parlement en bijlage II daarbij heeft geschonden door na te laten, een schriftelijke vraag die leden van het Europees Parlement in het kader van de onder nummer P-003358/17 ingeschreven procedure hebben gesteld, door te zenden aan de Raad van de Europese Unie;
- het Europees Parlement verplichten, de onder nummer P-003358/17 ingeschreven schriftelijke vraag door te zenden aan de bevoegde instelling, te weten de Raad van de Europese Unie;
- het Europees Parlement verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

- verzoekers voeren aan dat het Europees Parlement heeft nagelaten, de schriftelijke vraag die op 16 mei 2017 door de leden van het Europees Parlement Ryszard Legtuko en Tomasz Poręba is ingediend, door te zenden aan de door verzoekers aangewezen bevoegde instelling.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Amisi Kumba / Raad**(Zaak T-163/18)**

(2018/C 161/71)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Gabriel Amisi Kumba (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 2 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 2 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG, vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan.

1. Het eerste middel is ontleend aan schending van de rechten van verdediging, daaronder begrepen schending van de verplichting om een motivering te geven waarmee de maatregelen worden gerechtvaardigd en een effectieve rechterlijke bescherming wordt gewaarborgd, en aan schending van het recht te worden gehoord.
2. Het tweede middel berust op een kennelijke beoordelingsfout betreffende verzoekers betrokkenheid bij daden die ernstige schendingen van de mensenrechten in de Democratische Republiek Congo vormen.

3. Het derde middel is ontleend aan schending van het recht op privacy, van het recht op eigendom en van het evenredigheidsbeginsel.
4. Het vierde middel is gebaseerd op de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB van de Raad van 20 december 2010 betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo en tot intrekking van Gemeenschappelijk Standpunt 2008/369/GBVB (PB 2010, L 336, blz. 30), zoals gewijzigd bij besluit (GBVB) 2016/2231 van de Raad van 12 december 2016 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo (PB 2016, L 336I, blz. 7), en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 1183/2005 van de Raad van 18 juli 2005 tot vaststelling van bepaalde specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen die handelen in strijd met het wapenembargo tegen de Democratische Republiek Congo (PB 2005, L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kampete / Raad

(Zaak T-164/18)

(2018/C 161/72)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Ilunga Kampete (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 1 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 1 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kahimbi Kasagwe / Raad

(Zaak T-165/18)

(2018/C 161/73)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Delphin Kahimbi Kasagwe (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 7 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 7 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder a), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder a), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Ilunga Luyoyo / Raad

(Zaak T-166/18)

(2018/C 161/74)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Ferdinand Ilunga Luyoyo (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 3 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 3 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG, vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kanyama / Raad**(Zaak T-167/18)**

(2018/C 161/75)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Célestin Kanyama (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 4 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 4 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG, vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Numbi / Raad**(Zaak T-168/18)**

(2018/C 161/76)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: John Numbi (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 5 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 5 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder a), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder a), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kibelisa Ngambasai / Raad**(Zaak T-169/18)**

(2018/C 161/77)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Roger Kibelisa Ngambasai (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 6 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 6 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder a), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder a), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kande Mupompa / Raad**(Zaak T-170/18)**

(2018/C 161/78)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Alex Kande Mupompa (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 10 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 10 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;

- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Boshab / Raad

(Zaak T-171/18)

(2018/C 161/79)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Évariste Boshab (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 8 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 8 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Akili Mundos / Raad

(Zaak T-172/18)

(2018/C 161/80)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Muhindo Akili Mundos (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 13 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 13 van bijlage I bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG, vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Ramazani Shadary / Raad

(Zaak T-173/18)

(2018/C 161/81)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Emmanuel Ramazani Shadary (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 15 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 15 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Mutondo / Raad**(Zaak T-174/18)**

(2018/C 161/82)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Kalev Mutondo (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 16 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 16 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder c), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder c), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Ruhorimbere / Raad**(Zaak T-175/18)**

(2018/C 161/83)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Éric Ruhorimbere (Mbujimayi, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 14 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 14 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;

- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Mende Omalanga / Raad

(Zaak T-176/18)

(2018/C 161/84)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Lambert Mende Omalanga (Kinshasa, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 12 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 12 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder a), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder a), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 8 maart 2018 — Kazembe Musonda / Raad

(Zaak T-177/18)

(2018/C 161/85)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Jean-Claude Kazembe Musonda (Lubumbashi, Democratische Republiek Congo) (vertegenwoordigers: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois en A. Guillerme, advocaten)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- besluit (GBVB) 2017/2282 van de Raad van 11 december 2017 tot wijziging van besluit 2010/788/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen de Democratische Republiek Congo nietig verklaren, voor zover verzoeker daarbij is gehandhaafd onder punt 11 van bijlage II bij besluit 2010/788/GBVB en onder punt 11 van bijlage Ia bij verordening (EG) nr. 1183/2005;
- de onwettigheid van artikel 3, lid 2, onder b), van besluit 2010/788/GBVB, zoals gewijzigd bij besluit 2016/2231/GBVB, en van artikel 2 ter, lid 1, onder b), van verordening nr. 1183/2005/EG vaststellen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die in het kader van zaak T-163/18, Amisi Kumba/Raad, zijn aangevoerd.

Beroep ingesteld op 12 maart 2018 — VJ/ EDEO

(Zaak T-180/18)

(2018/C 161/86)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: VJ (vertegenwoordiger: N. de Montigny, advocaat)

Verwerende partij: Europese Dienst voor extern optreden

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- [nietig te verklaren] de berekening die haar is toegezonden bij e-mail van EDEO van 22 juni 2017 en, voor zover nodig, de salarisafrekening waarbij haar de schooltoelage voor haar kinderen is/zal worden verleend;
- de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan een exceptie van onwettigheid, aangezien het bestreden besluit, de nota van 15 april 2016 waarop het gebaseerd is en de *Guidelines* van EDEO in strijd zijn met het Statuut van de ambtenaren en met bijlage X erbij.
2. Tweede middel, ontleend aan de onwettigheid van het bestreden besluit. Dit middel bestaat uit vijf onderdelen.
 - Eerste onderdeel, ontleend aan schending van de beginselen van voorzorg, gewettigd vertrouwen, rechtszekerheid, behoorlijk bestuur en van de verworven rechten van de verzoekende partij.

- Tweede middel, ontleend aan niet-nakoming van de door EDEO aangegane verplichtingen, onbehoorlijk bestuur alsmede schending van het beginsel van rechtszekerheid en van de gewettigde verwachtingen van de verzoekende partij.
- Derde middel, ontleend aan schending van het recht op een gezinsleven en van het recht op onderwijs.
- Vierde middel, ontleend aan schending van het beginsel van gelijke behandeling en het verbod van discriminatie.
- Vijfde middel, ontleend aan het ontbreken van een afweging van de belangen en de strijdigheid van de vastgestelde maatregel met het evenredigheidsbeginsel.

Beroep ingesteld op 9 maart 2018 — Multifit Tiernahrungs/EUIPO (TAKE CARE)

(Zaak T-181/18)

(2018/C 161/87)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Multifit Tiernahrungs GmbH (Krefeld, Duitsland) (vertegenwoordigers: N. Weber en L. Thiel, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: Uniebeeldmerk met het wordelement „TAKE CARE” — inschrijvingsaanvraag nr. 16 254 898

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 4 januari 2018 in zaak R 845/2017-5

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 7, lid 1, onder b), van verordening nr. 2017/1001.

Beroep ingesteld op 14 maart 2018 — Lucchini / Commissie

(Zaak T-185/15)

(2018/C 161/88)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Lucchini SpA (Livorno, Italië) (vertegenwoordiger: G. Belotti, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- na akte te hebben genomen van de schendingen die zijn vastgesteld in het arrest van het Hof van Justitie waarbij beschikking C (2009) 7492 definitief van de Commissie van 30 september 2009 inzake een inbreuk op artikel 65 KS (Zaak COMP/37.956 — Betonstaal, nieuwe beschikking) nietig is verklaard, het afwijzingsbesluit van de Commissie dat is vervat in de brief van 17 januari 2018, nietig verklaren en tegelijk de Commissie gelasten verzoekster de onrechtmatig opgelegde en ten onrechte betaalde geldboete terug te betalen, samen met opgelopen rente;
- het afwijzingsbesluit van de Commissie dat is vervat in de brief van 17 januari 2018, nietig verklaren en de Commissie gelasten verzoekster toe te laten tot de procedure COMP/37.956, die de Commissie moet heropenen om zich te schikken naar de arresten;
- subsidiair, verzoekster vergoeding toekennen voor een bedrag van minstens 10 miljoen EUR of voor een bedrag dat het Gerecht in de loop van de procedure zal bepalen of billijk zal achten als passende sanctie voor de bewezen schending van artikel 41 van het Handvest.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster herinnert eraan dat het Hof van Justitie beschikking C (2009) 7492 van de Commissie van 30 september 2009 inzake een inbreuk op artikel 65 KS (Zaak COMP/37.956 — Betonstaal)⁽¹⁾ nietig heeft verklaard en zij preciseert dat verweerster in weerwil van de bewoordingen van deze nietigverklaring heeft geweigerd haar de betaalde geldboete terug te betalen en haar uit te nodigen om aan de ondertussen heropende procedure deel te nemen.

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster twee middelen aan:

1. schending van de artikelen 10 tot en met 14 van verordening (EG) nr. 773/2004 van de Commissie van 7 april 2004 betreffende procedures van de Commissie op grond van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (Voor de EER relevante tekst)⁽²⁾, inzonderheid verzoeksters recht op een rechtmatige procedure die vooral haar rechten van verdediging eerbiedigt.
 - In dit verband stelt verzoekster dat de deelname van de lidstaten aan de hoorzittingen niet louter een formaliteit is, aangezien de mededingingsautoriteiten deel uitmaken van het comité dat de Commissie moet raadplegen alvorens een besluit vast te stellen. Deze mededingingsautoriteiten moeten altijd aanwezig zijn op de voltallige hoorzittingen, een cruciale fase van de procedure op tegenspraak waarin de ondernemingen hun verweer tegen de grieven van de Commissie toespitsen.
2. schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, inzonderheid van het recht op behoorlijk bestuur.

⁽¹⁾ Feralpi/Commissie, C-85/15 P (EU:C:2017:709); gevoegde zaken C-86/15 P, Ferriera Valsabbia/ Commissie, C-87/15 P, Alfa Acciai/ Commissie (EU:C:2017:717), C-88/15, Ferriere Nord/Commissie (EU:C:2017:716) en C-89/15 P, Riva Fire (EU:C:2017:713)

⁽²⁾ PB 2004, L 123, blz. 18.

Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Rietze/EUIPO — Volkswagen (Motorvoertuigen)

(Zaak T-191/18)

(2018/C 161/89)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Rietze GmbH & Co. KG (Altdorf, Duitsland) (vertegenwoordiger: M. Krogmann, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Volkswagen AG (Wolfsburg, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken model: gemeenschapsmodel nr. 762851-0001

Bestreden beslissing: beslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 11 januari 2018 in zaak R 1203/2016-3

Conclusies

- vernietiging van de beslissing van de derde kamer van beroep en nietigverklaring van gemeenschapsmodel nr. 762851-0001;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 4, lid 1, juncto artikel 6, lid 1, onder b), van verordening nr. 6/2002;
- schending van artikel 6, lid 2, van verordening nr. 6/2002.

Beroep ingesteld op 16 maart 2018 — Rietze/EUIPO — Volkswagen (Motorvoertuigen)

(Zaak T-192/18)

(2018/C 161/90)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Rietze GmbH & Co. KG (Altdorf, Duitsland) (vertegenwoordiger: M. Krogmann, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Volkswagen AG (Wolfsburg, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken model: internationale inschrijving nr. DM/073118-3 waarin de Europese Unie wordt aangewezen

Bestreden beslissing: beslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 11 januari 2018 in zaak R 1244/2016-3

Conclusies

- vernietiging van de beslissing van de derde kamer van beroep en nietigverklaring van de gevolgen van de internationale inschrijving van model DM/073118-3 in de Europese Unie;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 4, lid 1, juncto artikel 6, lid 1, onder b), van verordening nr. 6/2002;
 - schending van artikel 6, lid 2, van verordening nr. 6/2002.
-

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL